

ฉบับที่ ๑๐๔
ธอ. ป.ย. ๕๓

Free Online Magazine

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://www.dharmamag.com/>

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว ๓

ธรรมะจากพระผู้รู้ ๖

ได้อาริหมอดู ๑๔

ดังตฤณวิไลสนา ฉบับเปิดกรุ ๑๙

ยารักขาใจ ๓๔

▶ ธรรมะจากดอกบัว (แบ่งบานจากโคลนดม)

อนาคาความสุข ๓๘

▶ ร.ป.ท.ม.

เพื่อนธรรมจารี ๔๑

▶ มองกันให้ยาว ๆ

เรื่องสั้นอิงธรรมะ ๔๖

▶ อัดอั้นรุ่งเรืองของลูกบาแดง

เมจิกมิงค์ มหัศจรรย์เมืองธรรมะ ๕๖

▶ ตอนที่ 1 เมจิกมิงค์มาแล้ว

▶ ตอนที่ 2 พระราหู

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรันย์ โมตริวา

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: ยาวลักษ์ณ เกิดปราโมทย์

ธรรมะจากพระผู้รู้: ชนินทร์ อารีหนู

ได้อาริหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

โหรา (ไม่) คาใจ: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สัพเพหะธรรม: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะจากคนสู้กิเลส: ญัษฐิรา ปันทานเต

ของฝากจากหมอบ: พริม ทัพวงศ์

แง่คิดจากหนัง: เกสรา เต็มสินวาณิช

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: จรินทร์ธร

ธนชัยหิรัญศิริ

พาเที่ยว เอี่ยวธรรม: เกสรา เต็มสินวาณิช

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

รูปชวนคิด: รัชฎา ดวงมณี

กองบรรณาธิการ: กันกรเขา กฤษฎารักษ์

กานต์พัทธ์ รัชพันธ์ • กิษรา รัตนากิจ

จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ • ชนินทร์ อารีหนู

ญัษฐิรา ปันทานเต • ญัษฐิรา ปันทานเต

ณัฐพร สกลอุทัยศักดิ์ • ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ปิยมงคล ไซติกเสถียร • พราวพรรณราย

มัลลิกะมาสย์ ทองเยี่ยมภาค

พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา ไตรวิชัย

พิทา จารุพนผล • พริยสดี อุบลวัตร

มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร

ยาวลักษ์ณ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี

วิบุณย์ศักดิ์ ใจภักดี • วิมล ถาวรวินาส

วิมุตติยา นีวาดังบกข • ศदानัน จารุพนผล

ศศิธร ศิวะนันท์ทากรณ์ • ศิราภรณ์ อภิรัฐ สม

เจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สารินี สาณะเสน สิทธิ

นันท์ ชนะรัตน์ • สุปราณี วอง

อณัญญู อึ้งชล • อนัญญา เรืองมา

อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ • อัจฉนา ผลานุวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ฝ่ายสื่อสารเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา

ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ไพสิน ลายสนธิเสริกุล • กฤษฎา อักษรวงศ์

ฝ่ายสื่อ Word: พริยสดี อุบลวัตร

ฝ่ายสื่อ PDF: บุณยศักดิ์ อีรวงศ์กิจ

เกียรติภูมิ จารุเสน

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ภาพปก: กวิน ฉัตรานนท์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้ ใน
รูปแบบ เสียงอ่าน • Word

รักษาศาสนา ด้วยความรักศาสนา

เมื่อเกิดกรณีทางศาสนา

มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย มีการเอาถูกเอาผิดกัน

คำที่มักหยิบยกกันขึ้นมาอ้างถึงเสมอ

คือต่างฝ่ายต่างทำไปเพื่อรักษาศาสนา

หลักในการรักษาศาสนาที่รู้สึกลำบากกันได้

ควรมีความชัดเจน จากข้อคำถามง่ายๆ เช่น

เมื่อเกิดเรื่องดังทางศาสนา...

๑) ใครได้ประโยชน์จากเรื่องดังนั้นบ้าง

๒) ใครเสียประโยชน์จากเรื่องดังนั้นบ้าง

ในทางตรงข้าม เมื่อเกิดเรื่องเลวร้ายทางศาสนา...

๑) ใครได้ประโยชน์จากเรื่องเลวร้ายนั้นบ้าง

๒) ใครเสียประโยชน์จากเรื่องเลวร้ายนั้นบ้าง

เพื่อให้ได้คำตอบที่ครบถ้วนสมบูรณ์

ผมอยากให้มองไปกว้างๆ กว้างครอบคลุมทั้งประเทศ

อย่าจ้องเฉพาะคู่กรณีที่เป็นตัวตั้ง

เพราะเมื่อดวงตาและจิตใจของเราเปิดกว้างพอ

เราจะไม่แค่คิดถึงคำว่ารักษาศาสนา

แต่จะพูดและทำไปเพื่อรักษาศาสนาจริงๆ

ผลลัพธ์จะออกมาอย่างไรก็ตาม

ผลได้ผลเสียจะเกิดกับสาธารณชนกว้างแค่ไหนไม่รู้

รู้แต่ว่าถ้าเรายังโกรธยังเกลียดฝ่ายที่เห็นไม่ตรงกับเราอยู่

เราไม่ได้ประโยชน์จากกรณีที่เกิดขึ้นแน่นอน
เราเสียประโยชน์จากกรณีที่เกิดขึ้น อย่างไม่ต้องสงสัย
เราไม่ควรตายก่อนหายเจ็บใจกันแม้แต่คนเดียว

ดังตฤณ

กันยายน ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

ขึ้นชื่อว่าเป็นสัตว์สังคมแล้ว
การมีเพื่อนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนเรานะคะ

คอลัมน์ “ไดอารี่หมอดู” ฉบับนี้
“หมอผีร์” จะมาบอกวิธีสร้างมิตร
ใครอยากมีเพื่อนมาก อยากมีเพื่อนดี ต้องติดตามให้ได้ค่ะ ^_^

คุณผู้อ่านเคยลองประเมินตัวเองดูบ้างไหมคะ
ว่าเป็นคนคิดสั้น หรือมองการณ์ไกล
คอลัมน์ “เพื่อนธรรมจारी” ฉบับนี้
อ่านเรื่องเล่าชวนคิดจาก “คุณงดงาม”
ในตอน “มองกันให้ยาวๆ” ค่ะ

ปิดท้ายด้วยธรรมะเบาๆ ฉบับการ์ตูน
คอลัมน์ “ห้องการ์ตูน”
ขอแนะนำการ์ตูนเรื่องใหม่ “Magic Mink”
ฉบับนี้พบกับ “ตอนที่ ๑ : แนะนำตัวละคร” ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ใครที่กำลังอยากทำบุญ และกำลังมองหาช่องทาง
ขอแนะนำกระทู้ที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้ค่ะ

- ขอเชิญร่วมซื้อที่ดินเพื่อสร้างถนนเข้าวัดและโรงเรียนวัดชัยภูมิการาม (วัดท่า
ง่าม)
อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก
<http://bit.ly/9gTNYs>
- ขอเชิญร่วมบริจาคสมทบทุนสร้างบ้านฝัน-ประดิษฐ์
เพื่อเด็กๆ ด้อยโอกาส
<http://bit.ly/9QlLhe>
- ขอเชิญบริจาคแผ่นซีดีและกล่องใส่ซีดีจำนวนมาก
เพื่อทำสำเนาหนังสือเสียงให้กับห้องสมุดสาขาของคนตาบอดทั่วประเทศ
<http://bit.ly/d5Wldh>

พบกันใหม่พลุห้สหน้า

ที่ www.dlitemag.com นะคะ

สวัสดีค่ะ (^_^)

พระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชโช

ถาม - การใช้รู้ สู้กับกิเลส คืออย่างไรครับ

ศัตรูร้ายของชีวิตเรานี้แหละคือกิเลสทั้งหลายนี้แหละ กิเลสมันย่ำยีหัวใจเราตลอดเวลา
แล้วมีสติปัญญานะ ปลดเปลื้องมันออกไปได้มันก็พ้นทุกข์ไป

ถูกกิเลสย่ำยีอยู่ก็ทุกข์ไปเรื่อย

แต่สู้กิเลสไม่ได้สู้แบบวัวแบบควาย แบบวัวกระทิงไล่ขวิด อย่าไปไล่ขวิดกิเลส

กิเลสเหมือนน้ำนะ เหมือนน้ำในแม่น้ำนะ

ถ้ามันไหลไปเรื่อย ๆ นะมันไม่ค่อยทำลายอะไร

นานๆก็มีย่ำยีใหญ่ๆมาทีนึง

อย่างน้ำไหลมาในแม่น้ำเราไปกั้นเขื่อนไว้ เกิดพลังงานมหาศาลเลย

กิเลสเหมือนกันนะ ถ้าปล่อยให้มันไหลมาแล้วเราแค่เป็นคนดูสบายๆ

อย่าไปฝกอสถิตจนมันตัวใหญ่เหมือนน้ำป่าใหญ่ๆมานะ

อย่างนั้นก็ยับเยินเหมือนกัน

แต่ถ้ากิเลสตัวเล็กตัวน้อยผ่านมานี้แหละเราคอยมีสติรู้ทันไว้

กิเลสมันก็ไม่มีโอกาสตัวใหญ่

กิเลสตัวใหญ่มันก็มาจากกิเลสตัวเล็กๆนี่แหละ

เหมือนไฟไหม้แหละ ก่อนมันจะไหม้บ้านไหม้เมืองได้ มันมาจากไฟนิดเดียว

ไม้ขีดก้านเดียวหรือไฟช็อตอยู่นิดเดียวเอง เจอทีแรกเอามือดับยังดับเลย

กิเลสถ้าเรามีสติไวๆนะ กิเลสผุดขึ้นมาปุ๊บรู้ทัน

กิเลสก็สลายตัวไป ไม่มีโอกาสตัวโต

เราเฝ้ารู้มันไปนะ เห็นมันไหลไปๆ เราไม่ไปขวางมัน

ถ้าเราขวางกิเลสเมื่อไหร่ละ เหมือนเราไปกั้นเขื่อนในแม่น้ำ

เกิดแรงดันมหาศาล เขื่อนแตกเมื่อไหร่ก็แย่

เนียน่านะไปกันไว้ มีพลังมาก ก็เลสเหมือนกัน
เวลาที่เจอกิเลสนี้อย่าไปต้านมัน ดูมันไหลมาไหลไป
ดูสบายๆ ดูแบบไม่มีส่วนได้เสียถึงจะสบาย
พอกิเลสเกิดขึ้นเรารู้ ก็ผ่านไปๆ

เหมือนเรายืนอยู่บนตลิ่ง
เห็นอะไรต่ออะไรลอยน้ำมานะ มันลอยมาแล้วมันก็ลอยไป
ถ้าเรามีสติรู้ทันอย่างนั้นะมันก็ไม่มีอำนาจทำลายล้างจิตใจเราเท่าไรหรอก
ถ้ารู้ไม่ทันแล้วมันใหญ่โตขึ้นมา ใหญ่โตขึ้นมาแล้วสู้ไม่เป็นนะ พยายามไปต่อสู้มัน
ยิ่งต่อสู้มันกับบอบช้ำ สู้มันไม่ไหวหรอกกิเลส กิเลสมันครองโลกมาตั้งนานแล้ว
เหมือนจะชกกับนักมวยแชมป์โลกนะมันสู้กันไม่ได้หรอก

จันเราต้องมีขึ้นเจิงนะ อะไรที่เราสู้ไม่ได้ก็อย่าไปสู้มัน
แค่รู้ทัน คอยรู้ๆ ไว้นะ อย่าไปปะทะมัน มันก็ผ่านไป
เพราะทุกอย่างกระทั่งกิเลสนะ
ก็แสดงไตรลักษณ์เหมือนกัน เกิดแล้วก็ดับ
ไม่จำเป็นต้องไปสู้กิเลส
อดทนไว้นะ กิเลสมาแล้วตามรู้ตามดู ยังไงกิเลสก็ต้องดับ
เพราะกิเลสก็ต้องตกอยู่ใต้ไตรลักษณ์เหมือนกัน

หลวงพ่อกเคยสอนพวกเราบ่อยๆ ว่าจิตเหมือนเรือนะ
จิตเหมือนเรือทอดสมออยู่ในแม่น้ำ
กิเลสเหมือนน้ำไหลมาเรื่อยๆ
เรืออย่าไปขวางน้ำ ถ้าเรือขวางน้ำเรือก็ล่มนะ น้ำทำลายเรือได้
เรือไม่ขวางน้ำนะแต่เรืออย่าให้ไหลตามน้ำ
ทอดสมอไว้อย่าให้มันลอยตามน้ำไป
ทอดสมอไว้ก็คือมีสติ คอยรู้สึกรู้ทันไปเรื่อยๆ
กิเลสไหลมาไหลไป

นี่พอเราดูเป็นแล้วนะ เราก็มองเห็นกิเลสมา เกิดแล้วก็ดับ
ถ้ากิเลสมีเหตุกิเลสก็เกิด หหมดเหตุกิเลสก็ดับ บังคับไม่ได้

ห้ามไม่ได้นะ สั่งห้ามมาก็ไม่ได้ มาแล้วไล่ให้ไปก็ไม่ได้
อย่างเวลาเราโกรธขึ้นมา เรอบอกจิตให้หายโกรธ มันไม่หายนะ
โกรธนานไม่หาย จันเราคอยรู้คอยดูไปเรื่อย

ถาม - ดิฉันมีธุระยุ่งทั้งวัน พอกลับมาถึงที่พักก็เพลียมาก ดิฉันจึงฝึกภาวนา
ก่อนนอนสิบนาที แต่ถ้าวันไหนรู้ว่าทำไม่ได้แน่เพราะใจกำลังฟุ้งมาก ก็จะเว้น
ข้ามไปทำในวันอื่น ดิฉันค่อยๆ ฝึกไปอย่างนี้ใช้ได้ไหมคะ

ภาวนาดีก็ต้องอดทนนะ ภาวนาแย่ก็ต้องอดทนนะ

ถ้ารู้หลักของการภาวนาแล้วเนี่ยสิ่งที่สำคัญมากเลยต้องทน

มาทำเหยาๆ เหยาๆ ไม่ได้กินหรอก

คนที่จะข้ามภพข้ามชาติได้นะต้องทนจริงๆ เข้มแข็งไม่ท้อถอยนะ

ไม่ใช่วันนี้ภาวนาดีอีกวันก็เกียจไปแล้ว อย่างนี้ไม่ทน ทำไม่ไหว ไม่สำเร็จ

ต้องฮึดสู้ พากเพียรตามรู้ตามดูไป

วิธีการที่หลวงพ่อสอนนะ บางคนบอกง่ายง่าย บางคนบอกยากยาก

เอาใจแน็กก็ไมรู้

ไม่ต้องทำอะไรนะ รู้อย่างเดียว มันยากตรงที่รู้อย่างเดียวนี้แหละ

ให้ไปทำอะไรซักอย่างนึงง่ายกว่า

บอกเช้าทุกวันให้ไปเดินจงกรม ๑ ชั่วโมงนั่ง ๑ ชั่วโมงสลับกันให้ได้ ๓ รอบ

บางคนทำได้ ถ้าใช้ให้ทำโน่นทำนี่นะง่าย

เอาจิตไปตั้งไว้ตรงนั้นนะ พอกิเลสมาให้ทำอย่างนั้นนะ รู้สึกมีงานทำ รู้สึกสบายสนุก

มันยากตรงที่ไม่ทำ ยากตรงที่แค่รู้

ยากนะยาก เพราะใจของเราเนี่ยคุ้นเคยที่จะทำ

อย่างพวกเราแต่ละวันที่ภาวนา

พวกเรารู้สึกมีพ้อตื่นนอนมาเราก็ถามตัวเองแล้วว่าเราจะปฏิบัติยังงี้จริงจะดี

ทำยังงี้จะถูกละ ทำยังงี้จะดีนะ คอยคิดถามตัวเองเรื่อยเลย

มีคนไหนไม่เคยถามมัยว่าทำยังไงจะถูก

ปฏิบัติอย่างนี้ถูกหรือเปล่าละ ปฏิบัติอย่างนี้จะดีมัย มีใครไม่ถามบ้าง

หลวงพ่อก็กถามนะเมื่อก่อนนี้ กระทั่งตอนมาบวชแล้วนะ

โอ้เราอยากเร่งความเพียร เราบวชมาได้ ๒ พรรษาแล้วเราจะเร่งความเพียรซะทีนิง
เร่งแล้วไม่รู้จะเร่งยังไงนะ นิกไม่ออกเหมือนกัน

ในใจมันก็คอยคิดนะว่าทำอะไรนะมันจะหลุดพ้น คอยคิดอย่างนั้นะ

มันก็คิดเหมือนกันนะ

ก็พากเพียรนะ ลองทำอย่างนี้ดู..ไม่ใช่ ลองทำอย่างนี้..ไม่ใช่

ใครเคยเล่นเกมที่มันมีทางเดิน มีทางแยกเยอะแยะ

เขาเรียกอะไร ไม่รู้เรียกอะไรนะ ที่เดินไปทางนี้ก็ตัน เดินไปทางนี้ก็ตัน

มีทางถูกอยู่ทางเดียว

การภาวนาเหมือนอย่างนั้นจริงๆนะ

เลี้ยวซ้ายก็ตัน เลี้ยวขวาก็ตันนะ เดินไปข้างหน้างก็ตัน ถอยหลังก็ใช้ไม่ได้ (หัวเราะ)

อัศจรรย์จริงๆ มันต่างกับเกมนั้นนะ เกมนั้นมีช่องที่ถูกอยู่ ๑ ช่อง

เกมนี้ไม่มีอะไร “รู้ลูกเดียวเลย” อย่าไปเดิน ไม่ต้องเดินนะ

คอยรู้อย่างที่เขาคือ รู้กายอย่างที่เขาคือ รู้ใจอย่างที่เขาคือ

จะว่ายากมันก็ไม่ยากอะไรเพราะไม่ต้องทำอะไร

จะว่าง่ายมันก็ไม่ง่ายนะเพราะเราเคยชินที่จะ “ทำ”

ใจแข็งๆนะ ลองอดทนเชื่อที่หลวงพ่อบอก

แทนที่เราจะคิดว่าการภาวนาคือการที่ต้องทำอะไรยากๆ

ทำอะไรผิดศีลธรรมชาติธรรมดา

ลองเชื่อดูซักพักนิง ลองตามรู้ตามดู

ร่างกายเคลื่อนไหวคอยรู้สึก จิตใจเคลื่อนไหวคอยรู้สึก

ตามรู้สึกกายตามรู้สึกใจ รู้ไปเรื่อยๆ ดูซิมันจะดีได้มัย

กล้าทำเลยนะถ้าทำจริงๆละก็ อย่างที่หลวงพ่อบอกนะ

ตามรู้กายตามรู้ใจอย่างที่เขาคือเป็นเรื่อยๆ ต้องเห็นผลในเวลาอันสั้นเลย

ไม่นานก็เห็นผลนะ

อย่างพวกเราที่ลงมือปฏิบัติ เนี่ยไม่มีอะไรมากกว่าการนั่งฟัง

ที่คิดถึงการปฏิบัตินะ ถ้าไม่ฟังกายก็ฟังใจ

มีอยู่เท่านั้นเองแหละนักปฏิบัติ ไม่มีอย่างอื่นหรอก

ทำซ้ำซากมาอย่างนี้ตั้งกี่ยุคก็สมัยแล้ว ก่อนพุทธกาลก็ทำอย่างนั้น

นักปฏิบัติพอคิดเรื่องการปฏิบัติ ไม่บังคับกายก็บังคับใจ ไม่ฟังกายก็ฟังใจ

อย่างเดินจงกรมนี่ออกมัย

พอจะเดินจงกรมขั้นแรกเลยต้องวางฟอร์มก่อน วางทำให้ดีก่อน

เริ่มบังคับแล้วต้องเดินทำนี่นะทำอื่นไม่ได้

เสร็จแล้วต้องทำใจ บังคับกายบังคับใจเสร็จแล้วค่อยๆเดิน

เห็นมัยค่อยเดินไปนะ วันนึงจะเป็นพระอรหันต์

มันจะเป็นขอมบั้นะสี จะได้เรื่องอะไร บังคับไปหมดเลยนะ

หรือพอนั่งสมาธิไ่มัย ธรรมดาก็นั่งทำนั่นทำนี่นะ

ก็แค่รู้สึกตัวไปไ่มไค้นะ ต้องนั่งทำนี้

เถียงกันอีกนะว่านิ้วแมโป่งจะชนกันหรือจะให้นิ้วชี้ชนกัน

มือไหนซ้อนมือไหน ต้องมือนี่ซ้อน นิ้วจะต้องอยู่ตรงนี้นะ

ถามทำไมนิ้วต้องอยู่ตรงนี้ ลมปราณจะได้โคจร การเป็นวิชาโยคะไปอีกแล้ว

อะไรก็ไ่มรู้ อะไรที่มันจะนอกกลุ่มนอกทางนะมีตลอดเวลา

เราไปติดแต่เปลือก นั่งก็นั่งบังคับกาย ต้องนั่งทำนี้ เสร็จแล้วก็บังคับใจ

บังคับใจมีสองพวกนะ พวกนี้ตั้งเข้าไปอย่างนี้

อีกพวกนี้น้อมให้ซึม เนี่ยเป็นอย่างนี้นะ ไ่มได้เรื่องเลย

มันมีแต่บังคับกายกับบังคับใจ การภาวนาที่ผิดมีอยู่แค่นั้นเอง

แล้วที่ถูกอยู่ตรงไหน ที่ถูกอยู่ที่รู้สึกกายรู้สึกใจ

การรู้กายรู้ใจนะมันมี ๒ สเต็ป

ขั้นแรกรู้สึกถึงความมีอยู่ของกาย รู้สึกถึงความมีอยู่ของใจ

เวทนาเกิดขึ้นรู้สึกถึงความมีอยู่ของเวทนา

กิเลสเกิดขึ้นรู้สึกถึงความมีอยู่ของกิเลส

ความทุกข์ในกาย ความปวดความเมื่อยเกิดขึ้น ก็สักแต่รู้ว่าเห็นนะ
ระลึก รู้ ถึงความมีอยู่ของเวทนา
ร่างกายหายใจออกระลึกถึงความมีอยู่ของร่างกาย นี่เรียกว่ามีสติ

มีสติอย่างเดียวยังไม่เกิดวิปัสสนา

แค่ระลึกถึงความมีอยู่ของกายของใจเนี่ยยังไม่ขึ้นวิปัสสนา

เพราะฉะนั้นอย่างที่เรา นั่งหายใจแล้วไม่ลืมเลยนะ

รู้ตลอดเลย หายใจแล้วไม่ลืมเลย (หลวงพ่อยាយใจเล็กๆให้ดู)

เนี่ยรู้ตลอดเลยไม่ลืมเลย

หรือเดินจงกรมนะ ขยับกรี้ๆรู้หมดเลยนะ รู้ถึงมันอยู่นะ แค่มีสติ ใช้ไม่ได้

งานที่เรา รู้สึกถึงความมีอยู่ของกาย

รู้สึกถึงความมีอยู่ของใจนี้เป็นแค่เบื้องต้น คือมีสตินั่นเอง

ต่อไปจะพัฒนาให้ดีกว่านั้น ให้เกิดปัญญาได้ยังง

ต้องเห็นความเป็นจริงของกาย ต้องเห็นความเป็นจริงของใจ
กายเป็นยังงักรู้ว่าเป็นอย่างนั้น จิตใจเป็นยังงักรู้ว่าเป็นอย่างนั้น
ไม่ใช่รู้ถึงความมีอยู่นะ แต่มันเป็นยังงักรู้ว่าเป็นอย่างนั้น

มันเป็นยังงักรู้ในกายในใจ

มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันเป็นอนัตตา

ร่างกายไม่เที่ยงรู้สึกมึน หายใจออกแล้วก็หายใจเข้า

หายใจเข้าแล้วก็หายใจออก ไม่เที่ยง

ลองหายใจออกอย่างเดียวหายใจเข้าอย่างเดียว อยู่ไม่ได้

ร่างกายไม่เที่ยงนะ เตี้ยยืนเตี้ยเดินเตี้ยนั่งเตี้ยนอน

นอนก็นอนพลิกไปพลิกมา นั่งก็นั่งขยับไปขยับมา

มีใครนั่งแล้วยังไม่ขยับบ้างมีมัย ถ้านั่งแล้วไม่กระตุกกระดิก

นอนแล้วไม่กระตุกกระดิกแล้วบรรลुพระอรหันต์นะ คนเป็นโรคอะไรนะที่เดินไม่ได้

อัมพาตนะเป็นพระอรหันต์หมดแล้ว กระดิกไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ไม่ใช่

ร่างกายนี้เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แสดงความไม่เที่ยงอยู่ตลอดเวลา

เราดูมันไปร่างกายมีแต่ความไม่เที่ยง

อย่างหายใจออกแล้วก็หายใจเข้า หายใจเข้าแล้วก็หายใจออก

มันเหมือนมีชีวิตขาดเป็นช่วงๆ

คนที่หายใจออกอยู่ชั่วคราวแล้วก็ตายไป เกิดคนที่หายใจเข้าขึ้นมาแทน
นี่คอยรู้สึกอย่างนี้เรื่อยๆ

คนที่นั่งอยู่ตายไปเกิดคนที่ยืน คนที่ยืนตายไปเกิดคนที่เดินอะไรอย่างนี้

คนที่เดินตายไปเกิดคนที่นอน เป็นไปได้มัย เป็นไปได้นะ

เดินๆ อยู่เกิดหัวใจวายลงไปนอน ไม่ทันยืนไม่ทันลงมานั่งไม่ทันลงมานอน
ถ้าคนทั่วไปจะก่อนจะนอนก็ต้องนั่งก่อน

อิริยาบถก็เคลื่อน คนที่มีชีวิตคนที่ยืนอยู่ชั่วคราวหายไปแล้ว เกิดคนที่นั่ง
คนที่นั่งอยู่ชั่วคราวหายไปเป็นคนทีนอน

ค่อยๆดูไปมีแต่ความไม่เที่ยง มันมีความทุกข์บีบคั้นอยู่ตลอดเวลา

ร่างกายเราอยู่นิ่งไม่ได้

ทำไมมันไม่เที่ยงล่ะ ที่มันไม่เที่ยงเพราะมันทนไม่ได้นะ

ความทุกข์มันบีบคั้นตลอด มันต้องเปลี่ยนอิริยาบถไปเรื่อยๆ

แล้วร่างกายก็เป็นแค่วัตถุเป็นก้อนธาตุ

หายใจเข้าก็เอาธาตุเข้าไปในร่างกาย หายใจออกก็เอาธาตุออกมา

กินอาหารก็เอาธาตุเข้าไป ขับถ่ายก็เอาธาตุออกมา

ร่างกายเป็นแค่ก้อนธาตุเป็นวัตถุ ไม่ใช่ตัวเราหรอก เป็นแค่วัตถุอันนึง

จิตใจก็มีแต่ความไม่เที่ยง เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมากเลย

เดี๋ยวก็ดูเดี๋ยวก็ฟังเดี๋ยวก็คิด

เดี๋ยวก็โลภเดี๋ยวก็โกรธเดี๋ยวก็หลง เดี่ยวไม่โลภไม่โกรธไม่หลง

เดี๋ยวสุขเดี๋ยวทุกข์เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย หมุนตัวตลอดเวลา

จิตใจเราแสดงความไม่เที่ยง

ร่างกายแสดงความไม่เที่ยงยากกว่าจิตใจนะ

เพราะจิตนี้เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก เกิดดับรวดเร็ว

เพราะฉะนั้นจิตเนี่ยแสดงความไม่เที่ยงได้ชัดมากเลย

ร่างกายเนี่ยแสดงความทุกข์ได้ชัด ทุกข์ทั้งกายและเวทนาเนี่ยดูทุกข์ง่าย
ทั้งกายและเวทนาดูเป็นอนัตตาได้ง่าย ทั้งกายทั้งจิตดูเป็นอนัตตาได้ง่าย
ทุกอันอนัตตาได้หมด ไม่ใช่เรา
ในส่วนที่เป็นรูปธรรมไม่ใช่ตัวเราเพราะมันเป็นวัตถุ
ในส่วนนามธรรมไม่ใช่เราเพราะมันบังคับไม่ได้ ดูง่าย ๆ เลยบังคับไม่ได้

สวสนันติธรรม

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดูประจำฉบับที่ ๑๐๔

โดย หมอผีร์

กันยายน ๒๕๕๓

สวัสดีค่ะทุกคนที่อ่านไดอารี่หมอดู

ช่วงนี้มีลูกค้าติดต่อมาดูดวงทางอินเทอร์เน็ตค่อนข้างเยอะเลยล่ะ แต่จะแจ้งว่าปรกติจะรับดูดวงที่บ้านกับทางโทรศัพท์เท่านั้นค่ะไม่รับดูทางอีเมลล์ แต่มีกรณียกเว้นให้ได้สำหรับคนที่มีปัญหาด้านการฟังค่ะ ให้ส่งรูปพร้อมอีเมลล์มาได้หรือเวลาที่ต้องดูให้ญาติพี่น้องการเอาดวงมาดูด้วยจะช่วยให้

สำหรับอาทิตย์นี้มีเรื่องราวที่เกิดขึ้นอีกแล้ว มีคนตั้งคำถามกับพี่รมาว่าทำไมเป็นคนที่ไม่ค่อยมีเพื่อนเลย เกิดจากสาเหตุอะไร และทำอย่างไรจะเป็นคนที่ทำให้มีเพื่อนมากขึ้น

การมีเพื่อนน้อยหรือการเข้ากับคนยากนั้นมีมากมายหลายสาเหตุเลยเหมือนกันค่ะ จะยกตัวอย่างเท่าที่เคยดูดวงมาแล้วกันนะคะ

กลุ่มที่มีโทษะ

สภาวะขี้อาย ขี้หวดขี้เขินง่าย - ลูกค้าที่มาดูดวง ส่วนหนึ่งมีสภาวะขี้อาย ขี้หวดขี้เขินง่าย และไม่ค่อยใส่ใจความรู้สึกของคนอื่น มักให้คนอื่นตามใจตัวเองก่อน หรือพอหวดขี้เขินไม่ชอบจะมีปฏิกิริยาอาการอะไรที่หลุดไปให้เพื่อนเกิดความรู้สึกจะสะกิดใจ เก็บอารมณ์ของตัวเองไม่เก่ง ทำตัวเหมือนไม่ค่อยจะแคร์ใคร บางคนรู้ตัวเองว่าเป็นแบบนี้ปรับตัวได้ทัน บางคนรู้ตัวไม่ทันก็กลายเป็นคนไม่มีเพื่อนไป ดังนั้นต้องฝึกเจริญเมตตาในการมีเพื่อนใหม่ดูค่ะ ระวังอารมณ์ คำพูดของตัวเองก่อน หรือบางที่ต้องหัดสังเกตให้เห็นว่า ถ้าเพื่อนเปลี่ยนไปเหมือนอมทุกข์อาจจะถามด้วยความเป็นห่วงโดยไม่ต้องหวังว่าเขาจะเล่าให้ฟังก็ได้

ลองค่อย ๆ ผึก ถ้าผิดพลาดต้องกล้าที่จะยอมรับผิดกับเพื่อน กล้าที่จะขอโทษ ก่อนและบอกให้เขาเข้าใจว่าเรากำลังปรับตัวอยู่นะ จะเป็นต้นทางของการสร้าง มิตรที่ดีค่ะ

อดทนยอมลำบากไปส่งเพื่อนแม้ใจไม่ชอบไป เช่นอากาศร้อน เสียเวลาพักผ่อน ส่วนตัว ทำแบบไม่เกินกำลังของตัวเอง

จิตใจที่มีความซื่อจาง - ส่วนใหญ่คิดว่าเป็นในใจไม่เป็นไร แต่ความเป็นจริงจิตมนุษย์สามารถสื่อสารกันได้โดยไม่ต้องพูด ถ้าเราปล่อยให้ความอิจฉาครอบงำมากเกินไปโดยไม่รู้ทันจิตใจที่มีความอิจฉาเพื่อน เช่นเพื่อนสวยกว่า รวยกว่า ฉลาดกว่า ดีกว่า พอเขามีอะไรที่เหนือชั้นกว่าก็เกิดสภาวะอิจฉาขึ้นมา ไม่ยอมรับในใจตัวเอง เวลาที่เขามาปรึกษา มาพูดคุยด้วยอาจจะมีความไปกระแนะกระแหนเขา โดยไม่รู้ตัว ซึ่งทำให้อีกฝ่ายรู้แล้วว่ามันแปลก ๆ รู้สึกได้ถึงความจริงใจ หรือพอกลับหลังเขาเขาไปพูดกับเพื่อนคนอื่น ๆ เพื่อให้มองเพื่อนคนนี้ติดลบ การกระทำแบบนี้พอทำไปเรื่อย จิตใจข้างในจะเป็นเหมือนตัวเม่น คือมีหนามที่ออกมา ทำให้เวลามีเพื่อนใหม่ยอมส่งผลให้ไม่เป็นที่ไว้วางใจ หรือคบหาไปแล้วรู้ไม่ชอบ รู้สึกไม่อยากจะคุยด้วยมาก

สิ่งที่ช่วยให้ฝึกรู้ทันใจที่อิจฉาก่อน ยอมรับสภาวะที่มีความอิจฉาเกิดขึ้น ไม่พยายามพูดออกไปในตอนนั้น อาจรีบตัดบทวางไป หรือไปห้องน้ำอะไรก็ได้ หรือคิดในแง่บวกว่าธรรมชาติของเขาทำบุญมากกว่าเรา ทำให้ใจสบายขึ้น ทุกครั้งที่เหตุการณ์ล่อใจให้ทำบาปโดยต้องมีเหตุล่อใจให้ใช้คำพูดทำร้ายอีกฝ่ายให้ติดลบ หรือถูกมองในแง่ไม่ดี ต้องยับยั้งคำพูดที่จะไม่ทำกรรมต่อ ส่วนอะไรที่เคยล่วงเกินคนอื่นแบบนี้ไว้ ก็ให้สำนึกผิดจากจิตใจ เข้าไปกราบพระ ตั้งใจจริงขึ้นมาใหม่ว่าต่อไปนี้จะรักษาศีลข้อจรรยาให้ดี ไม่ใช่คำพูดว่าใครเมื่อใจเกิดความอิจฉา

สภาวะขี้น้อยใจง่าย - ลูกค้าบางคนไม่ค่อยโกรธใครแต่น้อยใจเก่งมาก พอน้อยใจจะพาลไม่อยากจะคุย ไม่อยากคุยอะไรกับใครทั้งนั้น จากนั้นจะไม่ติดต่อพูดคุยกับเพื่อนคนนั้นอีก ซึ่งไม่แปลกค่ะว่าจะต้องเกิดความน้อยใจขึ้นมาบ้าง แต่เมื่อไหร่ที่มันมากเกินไป ใครคงไม่มาตามเดาใจเราได้หรอกค่อน้อยใจเขาเรื่องอะไรบ้าง

ดังนั้นเวลาน้อยใจเพื่อนเวลาเป็นเรื่องใหญ่ควรบอกเขาไปตรงว่าเราน้อยใจเรื่องอะไรบ้าง หรือบางทีถ้าเป็นเรื่องเล็ก ให้กลับมาเห็นว่าความน้อยใจไม่เที่ยงหรอก เดี๋ยวมันก็ดับไป และสอนตัวเองต่ออีกว่าไม่มีใครทำให้เราถูกใจทุกเรื่องหรอก ช่างมันให้อภัยเพื่อนไปเถอะ พอเราคิดในแง่เมตตาใจสว่างขึ้น ทำให้เราไม่กลายเป็นคนขึ้นน้อยใจถาวร จนทำให้ต้องหลีกเลี่ยงออกจากเพื่อนไปเอง ต่อไปใครใคร่ต้องเป็นแบบนี้อีก หรือบางทีเราหัดมองข้ามนิสัยเสียของเขาไปบ้าง เขาแก้ยากมากต้องทำใจมองในแง่ดี ๆ ของเขาไว้บ้าง บอกตัวเองต่ออีกว่าไม่มีใครดีไปหมดซะทุกอย่างหรอก เพื่อน ๆ ที่สนิทกับพี่ต่างคนมีข้อบกพร่องที่น่าจะทำให้เราน้อยใจได้เยอะ ก็จะมีว่าเขาเป็นแบบนี้แหละ เรื่องอื่นเขาดี ไม่พาเราลงต่ำก็พอ

ปล่อยให้จิตใจจมอยู่กับความเศร้า - ปนความน้อยใจ ความกลัวว่าจะถูกตีว่าในทางไม่ดี ไม่อยากฟังคำติ เลยไม่อยากแสดงความคิดเห็นอันใดเลย จนทำให้กลายเป็นคนไม่กล้าพูด ไม่กล้าเข้าสังคมปล่อยชีวิตผ่านไปเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ จิตใจที่เป็นแบบนี้ทำให้น่าเบื่ออย่างมากเหมือนคนไม่มีความรู้สึกใด ๆ แค่อึดใจที่แผ่ความเศร้าออกไปทำให้คนอื่นเบื่อก็จะคุ้ยได้ไม่ยาก

อันนี้ลองเริ่มต้นเล่นกีฬาที่ทำให้เหนื่อยน้อยจะทำให้ทนต่อความทุกข์เล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ดีขึ้น ทำให้ขยันขึ้น หลังจากนั้นหัดเริ่มทำบุญด้วยตัวเองให้จิตใจมีความสุขจากตัวเองบ้าง จะช่วยให้แข็งแรงทางจิตใจมากขึ้นค่ะ ลดความเศร้าลงได้ง่าย

กลุ่มที่ไม่รู้จักการเสียสละ

บางคนไม่รู้จักการเสียสละออกบ้างเลย เช่น ไปกินข้าวไม่เคยแชร์ชอบให้แต่เพื่อนเลี้ยง บางคนอาการหนักถึงขั้นติดหนี้แปะโป้งไว้ก่อนตลอด หรือบางทีทำเป็นลืม ๆ ไปบ้างว่าติดหนี้เพื่อน หรือ ไปเที่ยวไหนไม่เคยมีของฝากมาให้คนอื่นเลย เพื่อนไม่คิดจะโทรหาเขาก่อนให้แต่เขาโทรหาอย่างเดียว หรือโทรมาก็ไม่เคยมีปัญหาเรื่องอื่น นอกจากยืมเงิน เล่าแต่ความทุกข์ของตัวเองให้คนอื่น เวลาคนอื่นปรึกษาไม่เคยทำตัวเป็นที่ปรึกษาที่ดีหรือผู้ฟังที่ดีบ้างเลย ชีวิตไม่เคยเสียสละเวลาไปส่งใคร เวลาต้องการเพื่อนเรียกร้องอยู่คนเดียว พ่อแม่เพื่อนป่วยไม่เคยไปเยี่ยมหรือแสดง

ความเป็นห่วง ยามตัวเองลำบากเรียกร้องให้เพื่อนช่วย แต่พอเพื่อนขอความช่วยเหลือบ้างไม่เคยเสียสละเลย

จิตใจที่มีความโลภแบบนี้ก็ทำให้เป็นคนที่มีเพื่อนน้อย ทำให้เกิดความน่าเบื่อหน่าย ไม่น่าคบหา ส่วนใหญ่จะเริ่มแนะนำอะไรที่ไม่ใช่เงินก่อน เช่น สละเวลา พุด แสดงน้ำใจความเป็นห่วงจากใจจริง หลังจากนั้นลองเริ่มให้ที่เป็นทรัพย์สินดูบ้าง แบบไม่ใช่ต้องไปกู้หนี้ยืมสินใครมา บางคนไปเที่ยวต่างจังหวัดมา ซื้อมากมกกล้วย ตากห่อหนึ่งก็กินได้ทั้งออฟิตแล้ว

ชีวิตเกิดมาด้วยความเกรงใจต่ำ บางคนต่อมความเกรงใจไม่ค่อยมี ทำให้เป็นที่น่ารำคาญใจสำหรับเพื่อนได้ง่าย ดังนั้นลองสังเกตดูบ้างสิคะว่าเขาปฏิบัติสามครั้งแล้ว ไม่ควรบรรเทาเขาต่อ จะทำให้เป็นคนไม่สร้างความรำคาญใจคนอื่น

อีกข้อที่สำคัญคือต้องไม่นินทา ไม่เอาความลับเพื่อนไปเปิดเผย หลายคนพอเพื่อนเล่าความลับให้ฟัง เอาเรื่องของเขาไปพูดต่ออันนี้ไม่รักษาคำพูด แหกหักกันไป เยอะค่ะแบบนี้ ต้องฝึกรักษาสัจจะให้ดีทำให้ได้ ไม่อย่างนั้นผลของกรรมส่งให้เจอเพื่อนแบบนี้บ้าง

ไม่นินทาเพื่อนลับหลังให้เขาเกิดความเสียหาย ไม่ชอบเขาไม่เป็นไร หลีกเลียงการนินทา ไม่อย่างนั้นเวลาที่ต้องมีเพื่อนใหม่ เราอาจจะกลายเป็นคนหวาดระแวงกลัวคนอื่นไม่ไว้วางใจบ้าง หรือโหวงเหิงของเราอาจจะไม่มีใครอยากจะไว้ใจ

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ตอนแรกทำไปอาจจะหวังผลให้คนอื่นตอบแทนกลับมาอย่างที่เราทำไปบ้าง ก็ไม่แปลกค่ะ แต่ให้รู้ทันจิตใจที่หวังผลไว้บ้างว่า เช่น พุดตีกับเขาไป เขาต้องพุดตีกลับ ให้เขาไปเขาต้องให้เรากลับมา อุตสาห์ช่วยไปแล้วคราวนี้เดือดร้อนต้องช่วยฉันบ้าง จิตใจที่คาดหวังการตอบแทนกลับมาในการเสียสละ ในการฝึกอดทนอดกลั้นแบบนี้ให้ยอมรับ แต่ไม่ต้องสนใจให้ค่ามาก บอกตัวเองว่าเสียสละออกไปสบายใจกว่า ได้มาง่าย ๆ คิดบวกไว้ใจจะได้สบายมีกระแสเมตตามากขึ้น

สิ่งสำคัญโดยรวมของทางออกที่ง่ายที่สุดสำหรับทำให้เป็นคนมีเพื่อนเยอะ ๆ สั้น ๆ ย่อ ๆ แค่นี้ก็พอแล้ว ทำทานเป็นนิสัย ฝึกอบรมขัดเกลาจิตใจตัวเอง ไม่ว่า

จะเป็นความโกรธ ความอิจฉา ความกลัว ความกังวลในจิตใจ ทำได้เนืองๆ
ชีวิตผ่านไปทำให้เป็นคนมีเสน่ห์น่าคบหาน่าอยู่ใกล้แล้วค่ะ ไม่ว่าจะเป็นเพศตรง
ข้ามหรือเพศเดียวกัน

เท่าที่เขียนไปนั้นล้วนแต่เจอจากลูกค้าที่มีเพื่อนน้อยค่ะ อาจจะมีมากกว่านี้แต่ลืมไป
บ้างก็มี บางคนพรีไม่กล้าบอกตรงๆ ใช้วิธีอ้อมโลกเอาค่ะ คนเรานี้นิสัยที่หลากหลาย
ที่ไม่พร้อมจะรับฟังคำพูดตรงๆ มีเยอะค่ะ

ความดีทำไปเยอะค่ะ อ ย่ารอให้ใครเห็นค่า ความดีไม่เคยตาย วันนี้เจอเพื่อนไม่ได้
เพราะมีกรรมต้องใช้ ยังใจอนาคตมันก็มีวันหมดเวรค่ะ แต่ความดีที่สั่งสมไปจะทำให้
ให้เจอกัลยาณมิตรได้ไม่ยาก

รายการวิทยุออนไลน์ “คุยแคะแคะกรรมกับหมอพรี”

ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอพรีพูดคุยและคุยแคะแคะกรรม
ในบรรยากาศสบาย ๆ ที่ www.goodfamilychannel.com นะคะ

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอพรีในรายการ

ส่งคำถามมาได้ ที่ diarymordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อดูดวงกับหมอพรีได้ที่

mor-pee@hotmail.com

๐๘๗-๙๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๙๒๔

๓๗๙๘/๘๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑

ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร

เกิดเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา วาสนาสูงขนาดไหน?

หลายคนคงเคยได้ยินว่าเกิดเป็นมนุษย์นั้นยาก
เหมือนเต่าตาบอดบังเอิญโผล่ขึ้นกลางมหาสมุทรเจอห่วงคล้องคอพอดี
ความจริงแล้วเรื่องนี้พระพุทธเจ้าผู้ทรงญาณหยั่งรู้สูงสุดเป็นผู้ตรัส
แต่ตรัสโดยนัยวิบากระหว่างพาล
คือใช้ว่าสังสารวัฏทั้งปวงจะสับสนได้เกิดเป็นมนุษย์ยากเย็นเท่าเทียมกัน
ความนี้มาจากพาลบัณฑิตสูตร เล่ม ๑๔ ขึ้นต้นปฐมบทดังคือ...

พาลบัณฑิตสูตร (๑๒๙)

[๔๖๗] ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้
สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน
อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี สมัยนั้นแล
พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเหล่านั้น
ทูลรับพระคำรัสแล้ว ฯ

[๔๖๘] พระผู้มีพระภาคได้ตรัสดังนี้ว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ลักษณะเครื่องหมาย เครื่องอ้าง ว่าเป็นพาลของคนพาลนี้มี ๓ อย่าง
๓ อย่างเป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพาลในโลกนี้มักคิดความคิดที่ชั่ว
มักพูดคำพูดที่ชั่ว มักทำการทำที่ชั่ว ถ้าคนพาลจักไม่เป็นผู้คิด
ความคิดที่ชั่ว พูดคำพูดที่ชั่ว และทำการทำที่ชั่ว บัณฑิตพวกไหนจะ
พึงรู้จักเขาได้ว่า ผู้นี้เป็นคนพาล เป็นอสังตบุรุษเพราะคนพาลมักคิด
ความคิดที่ชั่ว มักพูดคำพูดที่ชั่ว และมักทำการทำที่ชั่ว ฉะนั้น
พวกบัณฑิตจึงรู้ได้ว่า นี่เป็นคนพาล เป็นอสังตบุรุษ ดูกรภิกษุทั้งหลาย
คนพาลนั้นนั่นแล ย่อมสลายทุกขโศกนิมิต ๓ อย่างในปัจจุบัน ฯ

ในตอนกลางพระองค์ตรัสถึงโทษในนรกของผู้เป็นพาลไว้คือ...

[๔๗๔] ครั้นนั้นแล พระผู้มีพระภาคทรงหยิบแผ่นหินย่อมๆ ขนาดเท่าฝ่ามือ แล้วตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจะสำคัญความ ชื่อนั้นเป็นไฉน แผ่นหินย่อมๆ ขนาดเท่าฝ่ามือที่เราถือนี้กับภูเขาหลวงหิมพานต์อย่างไหนหนอแลใหญ่กว่ากัน ฯ

ภ. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แผ่นหินย่อมๆ ขนาดเท่าฝ่ามือที่ทรงถือนี้ มีประมาณน้อยนัก เปรียบเทียบภูเขาหลวงหิมพานต์แล้ว ย่อมไม่ถึง แม้ความนับ ย่อมไม่ถึงแม้ส่วนแห่งเลี้ยว ย่อมไม่ถึงแม้การเทียบกันได้ ฯ

พ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ฉะนั้นเหมือนกันแล ทุกขโหมนัสที่ บุรุษถูกแทง ด้วยหอกสามร้อยเล่มเป็นเหตุ กำลังเสวยอยู่นั้น เปรียบเทียบทุกขของนรกยังไม่ถึงแม้ความนับ ยังไม่ถึงแม้ส่วนแห่งเลี้ยว ยังไม่ถึงแม้การเทียบกันได้ ฯ

และในที่สุดของบพว่าด้วยความเป็นพาล พระองค์ตรัสไว้คือ...

[๔๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เปรียบเหมือนบุรุษโยนท่อนมีบัวงา ตาเดียวไปในมหาสมุทร ท่อนนั้นถูกลมตะวันตกพัดไปทางทิศตะวันตก ถูกลมตะวันตกพัดไปทางทิศตะวันออก ถูกลมเหนือพัดไปทางทิศใต้ ถูกลมใต้พัดไปทางทิศเหนือ มีเต้าตาบอดอยู่ในมหาสมุทรนั้น ล่วงไปร้อยปีจึงจะผุดขึ้นครั้งหนึ่ง ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจะสำคัญ ความชื่อนั้นเป็นไฉน เต้าตาบอดตัวนั้นจะพึงเอาคอสวมเข้าที่ท่อนมีบัวงา ตาเดียวโน้นได้บ้างไหมหนอ ฯ

ภิกษุเหล่านั้นทูลว่า ชื่อนั้นเป็นไปไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าข้า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าจะเป็นไปได้บ้างในบางครั้งบางคราว ก็โดย ล่วงระยะกาลนานแน่นอน ฯ

พ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย เต้าตาบอดตัวนั้นจะพึงเอาคอสวมเข้าที่ ท่อนมีบัวงาตาเดียวโน้นได้ ยังจะเร็วกว่า เรากล่าวความเป็นมนุษย์ที่ คนพาลผู้ไปสู่วินิบาตคราวหนึ่งแล้วจะพึงได้ ยังยากกว่านี้ นั้นเพราะเหตุไร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะในตัวคนพาลนี้ไม่มีความประพฤติธรรม
ความประพฤติสงบ การทำกุศล การทำบุญ มีแต่การกินกันเอง
การเบียดเบียนคนอื่นอื่นแอ ๆ

[๔๘๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพาลนั้นนั่นแล ถ้าจะมาสู่ความ
เป็นมนุษย์ในบางครั้งบางคราว ไม่ว่ากาลไหนๆ โดยล่วงระยะกาลนาน
ก็ย่อมเกิดในสกุลต่ำ คือ สกุลคนจันทาล หรือสกุลพรานล่าเนื้อ
หรือสกุลคนจักสานหรือสกุลช่างรถ หรือสกุลคนเทขะ เห็นปานนั้น
ในนั้นปลาย อันเป็นสกุลคนจน มีข้าวน้ำและโภชนาหารน้อย มีชีวิต
เป็นไปลำบาก ซึ่งเป็นสกุลที่จะได้ของกิน และเครื่องนุ่งห่มโดยฝืดเคือง
และเขาจะมีผิวพรรณทราม น่าเกลียดชัง ร่างม่อต้อ มีโรคมาก
เป็นคนตาบอดบ้าง เป็นคนง่อยบ้าง เป็นคนกะจอกบ้าง เป็นคนเปลี้ยบ้าง
ไม่ได้ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ที่นอน
ที่อยู่อาศัย และเครื่องตามประทีป เขาจะประพฤติกายทุจริต วจีทุจริต
มโนทุจริต ครั้นแล้วเมื่อตายไป จะเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ฯ

[๔๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เหมือนนักเลงการพนัน เพราะ
เคราะห์ร้ายประการแรกเท่านั้น จึงต้องเสียลูกบ้าง เสียเมียบ้าง
เสียสมบัติทุกอย่างบ้างยิ่งขึ้นไปอีก ต้องถึงถูกจองจำ เคราะห์ร้ายของ
นักเลงการพนันที่ต้องเสียไปดังนั้น เพียงเล็กน้อย ที่แท้แลเคราะห์ร้าย
อันใหญ่หลวงกว่านั้น คือ เคราะห์ที่คนพาลนั้นประพฤติกายทุจริต
วจีทุจริต มโนทุจริตแล้ว ตายไป เข้าถึงอบาย ทุคติวินิบาต นรก
นั่นเอง ฯ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยามของคนพาลครบถ้วนบริบูรณ์ ฯ

สรุปว่าการคิดชั่ว พูดชั่ว และทำชั่วนั้น แม้ให้ผลในปัจจุบันขณะเป็นมนุษย์ก็เห็นว่าน้อย
ที่นับว่าเป็นโทษใหญ่จริงๆคือไปเจอทุคติอันหนักหนาสาหัส
แล้วกว่าจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ก็ยากแสนยาก
อันนี้พระพุทธองค์ไม่ได้ข่มขู่ เพราะพระองค์ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสีย

หากใครจะเล่นพนัน พุดชั่ว ทำชั่ว

หากใครจะงตอบายมุข พุดดี ทำดี ไม่ได้เข้าเนื้อพระองค์แม้แต่หน่อย
จึงเป็นการเชื่อได้ว่าพระองค์ตรัสเพื่อบอกทาง ตรัสเพื่อให้รู้ความจริง
ว่าของมันเป็นอย่างนี้ ฟังสังวรระวัง

คราวนี้ลองมองโลกด้วยตาเปล่า ทุกวันนี้ ที่เห็นกันจะจะ

อย่างน้อยแม้ใครไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด

ก็เห็นแน่นอนล่ะว่าภูมิมนุษย์นั้นมียุ่จริง ภูมิแห่งสัตว์เดรัจฉานนั้นมียุ่จริง

สำหรับมนุษย์นั้น กลางปี ๑๙๙๙ ปาเข้าไปแล้ว ๖,๐๐๐ ล้านคน

ส่วนสิ่งสารสัตว์ไม่ต้องพูดถึง เอาแค่มด แมลงอย่างเดียวเกินล้านๆไม่รู้เท่าไร
บ้านคนอาจมีคนอยู่สองสามคน แต่เฉพาะมดนี้ก็อาจรวมแสนร่วมล้าน

แค่สิ่งมีชีวิตที่รู้เห็นได้ด้วยตาเปล่ายังประมาณไม่ถ้วน

สมมุติว่ามีวิญญาณอื่น ภพภูมิอื่นอยู่จริง คงเกินจะจินตนาการ

ฟังพระผู้มีอภิญญาร่วมสมัยท่านกล่าวถึงนรกแล้วสังเวชใจ

ขณะท่านกล่าวว่าย่าได้บอก ว่ามากเท่านั้นเท่านั้น

มันล้นหลาม มันมากเกินจะกำหนด

ยิ่งกว่าจำนวนสัตว์และคนในโลกนี้ก็แสนกี่ล้านเท่า

จิตที่พุดด้วยความทรงจำเห็นจริงนั้น

สื่อให้เรารับรู้ตามถนัดถึงความไพศาลเป็นอนันต์

ซึ่งเมื่อนำมาเทียบกับที่พระพุทธรองค์ตรัสไว้แล้ว ก็ประจวบเข้ากันได้เป็นอันดี

นั่นคือมนุษย์ในโลกนี้ ที่ตายไปแล้วเข้าถึงทุกติมีมากเท่าชนของวัว

ส่วนมนุษย์ที่ตายไปแล้วเข้าถึงสุคติมีน้อยเท่าเขาของวัว

ดูหน้าดูตา ดูใจของคนทั้งหลายแล้วก็ต้องเชื่อ

เพราะคนเราอมทุกข์กันเป็นงานอดิเรก

จมอยู่ในโลกแห่งความคิดหลง คิดเพ้อ คิดฟุ้งกันเป็นปกติ

เมื่อจะตัดสินใจอะไร มักมีโลภะ โทสะ และโมหะเป็นตัวนำร่องเสมอ

แม้คนสวยคนหล่อที่หลอกตาให้นึกถึงนางฟ้าเทวดา

ลึกลงไปได้หน้ากามมนุษย์ก็คือจิตใจที่ขุ่นมัว เคร่งเครียด

เป็นทุกข์ตามวิถีกรรมของแต่ละคน
จะให้หาเวลาทำจิตเบิกบานเป็นกุศลนั้น นานที่ปีหนแทบๆ
แต่ก่อนไม่เข้าใจนักเรื่องกุศลจิตและอกุศลจิต
นึกถึงได้แค่กุศลแรงๆเช่นทำบุญใส่บาตรและอกุศลหยาบๆเช่นด่าพ่อล่อแม่
ต่อมาเมื่อศึกษาและลองปฏิบัติในจิตตานุปัสสนาจริงจึงผ่านเดือนผ่านปี
ก็ค่อยๆเห็นว่า โอ้ย... พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้นของจริงแท้
ทั้งเรา ทั้งคนอื่นนั้น จะเกิดก็ร้อยล้านพันล้านคน มันก็เหมือนกันหมด
วันๆหมกตัวอยู่แต่กับอกุศลจิต ฟุ้งขึ้นมาก็เป็นอกุศลแล้ว
กลัวขึ้นมาก็เป็นอกุศลแล้ว ใจร้อนอยากถึงที่หมายไวๆก็เป็นอกุศลแล้ว
แต่ที่จะมีโอกาasเป็นกุศล เช่นคิดอยากช่วยเหลือคนอื่น
คนอื่นที่เวลานั้นก็ต้องเป็นญาติสนิทมิตรสหายเสียก่อน

การตั้งจิตเป็นทาน เป็นศีล
และการนั่งสมาธิ เติบจนกรรม ภาวนาตามแนวมรรค ๘ สติปัฏฐาน ๔ นั้น
ไม่ใช่แค่ทำให้ไปพ้นทุกข์ถึงที่สุดได้อย่างเดียว
แม้ไม่ได้มรรคผลอะไรขึ้นมา ก็พื้นฐานตั้งจิตให้ดำรงอยู่ในกุศลเนืองๆทั้งวัน
อันนี้เป็นคุณใหญ่ของแก่นพุทธศาสนาที่เห็นได้ชัดเมื่ออยู่ในครรถ์นานไป
แต่ถ้าไม่มีพระศาสดา ไม่มีการประกาศศาสนาพุทธละ
ของเหล่านี้จะเข้ามาประดิษฐานอยู่ในใจมนุษย์ได้อย่างไร
ในเมื่อแต่ละคนปักใจอยู่กับแนวทางของโลกะ โทสะ โมหะกันทั้งสิ้น

พวกเราได้ยืนยันกันว่าพระพุทธศาสนานั้น
อุบัติขึ้นเมื่อผู้มีบารมีมากอย่างพระนิตยโพนธัตว์
ได้สำเร็จพระอนุดตรสัมมาสัมโพธิญาณ
โดยมากจะเกิดความชะล่า และหมั่นทำบุญ
ตั้งความปรารถนาไว้ว่าขอให้ได้เกิดแล้วพบพระพุทธเจ้า
ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า
เช่นป้ายหนานี้ ก็เป็นศาสนาของพระศรีอารย
ซึ่งคิดเป็นหน่วยปีจะหนึ่งล้านหรือห้าร้อยล้านอย่างไรก็ไม่มีใครรู้แน่

เราจะระเหเร่ร่อนไปเสี่ยงผิเสี่ยงถูกในภพไหนภูมิใดเท่าไรก็ไม่ทราบ
แต่ก็คิดๆกันว่าเอาละ ขาดินนี้ท้อแล้ว มรรคผลนิพพานไม่ได้กับเราแน่แล้ว
ก็ขออธิษฐานไปเกิดใหม่ในพระศาสนาหน้า
แล้วค่อยถึงมรรคผลนิพพานแล้วกัน
หรือถ้าพลาดป้ายหน้า จับพลัดจับผลูตอนพระศรีอารยมาโปรดเกิดอยู่ที่อื่น
ขึ้นมารับแสงธรรมไม่ได้ ก็ขอให้ได้เจอพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปแล้วกัน

ความเชื่อชนิดนี้ฝังรากมานานสำหรับผู้...

- ๑) มีใจเชื่อและเลื่อมใสพระพุทธเจ้า
- ๒) มีกำลังใจในการปฏิบัติธรรมอ่อน
- ๓) มีภาวะต้องพึ่งพาผู้อื่นสูง

อยากยกพระสูตรหนึ่งมาชี้ให้เห็นว่า
แม้พระพุทธเจ้าอุบัติแล้ว ก็ไม่ใช่ว่าทุกพระองค์จะออกสั่งสอนทั่วไป
กับทั้งไม่ใช่จะได้เกณฑ์โชคดียกกันถว้นหน้าเสมอไป

ส. อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นปัจจัย ให้พระศาสนาของพระผู้มีพระภาค
พระนามวิปัสสีพระนามสิขี และพระนามเวสสฏฐ ไม่ดำรงอยู่นาน
พระพุทธเจ้าข้า?

ภ. ดูกุสลาธิบุตร พระผู้มีพระภาคพระนามวิปัสสี พระนามสิขี
และพระนามเวสสฏฐ ทรงท้อพระหฤทัยเพื่อจะทรงแสดงธรรมโดย
พิสดารแก่สาวกทั้งหลาย อนึ่ง สุตตะ เคยยะ เวยยาकरणะ คาถา อุทาน
อิติวุตตกะ ชาดก อัมภุตธรรม เวทัลลสะ ของพระผู้มีพระภาคทั้งสาม
พระองค์นั้นมีน้อย ลิกขาบทก็มีได้ทรงบัญญัติ ปาติโมกข์ก็มีได้ทรง
แสดงแก่สาวก เพราะ อันตรธานแห่งพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเหล่านั้น
เพราะอันตรธานแห่งสาวกผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าเหล่านั้น สาวกชั้น
หลังที่ต่างชื่อกัน ต่างโคตรกัน ต่างชาติกัน ออกบวชจากตระกูลต่างกัน
จึง ยังพระศาสนานั้นให้อันตรธานโดยฉับพลัน ดูกุสลาธิบุตร ดอกไม้
ต่างพรรณที่เขากองไว้บนพื้นกระดาน ยังไม่ได้ร้อยด้วยด้าย ลมย่อม

กระจาย ขจัด กำจัด ซึ่งดอกไม้เหล่านั้นได้ ข้อนั้นเพราะเหตุอะไร เพราะเขาไม่ได้ร้อยด้วยด้าย ฉันทิ เพราะอันตรธานแห่งพระผู้มีพระภาค พุทธเจ้าเหล่านั้น เพราะอันตรธานแห่งสาวกผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าเหล่านั้น สาวกชั้นหลังที่ต่างชื่อกัน ต่างโคตรกัน ต่างชาติกัน ออกบวชจากตระกูลต่างกัน จึงยังพระศาสนานั้นให้อันตรธานโดยฉับพลัน ฉันทิ เหมือนกัน เพราะพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเหล่านั้น ทรงท้อพระหฤทัย เพื่อจะทรงกำหนดจิตของสาวกด้วยพระหฤทัย แล้วทรงสั่งสอนสาวก.

ดูกรสารีบุตร เรื่องเคยมีมาแล้ว พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนาม เวสสภู ทรงกำหนดจิตภิกษุสงฆ์ด้วยพระหฤทัยแล้ว ทรงสั่งสอน พร่ำสอน ภิกษุสงฆ์ประมาณพันรูป ในโพรสนท์อันน่าพิงกลัว แห่งหนึ่งว่า พวกเธอจงตรึกอย่างนี้ อย่าได้ตรึกอย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่าได้ทำในใจอย่างนั้น จงละส่วนนี้ จงเข้าถึงส่วนนี้อยู่เถิด ดังนี้ ลำดับนั้นแล จิตของภิกษุประมาณพันรูปนั้น อันพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามเวสสภูทรงสั่งสอนอยู่อย่างนั้น ทรงพร่ำสอนอยู่อย่างนั้น ได้หลุดพ้นแล้วจากอาสวะทั้งหลาย เพราะไม่ถือมั่น ในเพราะความที่โพรสนท์อันน่าพิงกลัวนั้นซิ เป็นถิ่นที่น่าสยดสยอง จึงมีคำนี้ว่า ผู้ใดผู้หนึ่งซึ่ง ยังไม่ปราศจากราคะเข้าไปสู่โพรสนท์นั้น โดยมากโลมหชาติย่อมชู้ช.

ดูกรสารีบุตร อันนี้แลเป็นเหตุ อันนี้แลเป็นปัจจัย ให้พระศาสนาของพระผู้มีพระภาค พระนามวิปัสสี พระนามลชี และพระนามเวสสภู ไม่ดำรงอยู่นาน.

ให้สรุปลงๆคือมีพระพุทธเจ้าหลายพระองค์ที่ประกาศศาสนาเฉพาะวงจำกัด คือช่วยให้เวไนยสัตว์บางหมู่เหล่า เข้าถึงพระสัทธรรมด้วยกำลังพระองค์เองโดยตรง คือด้วยวิธี “กำหนดจิตภิกษุสงฆ์ด้วยพระหฤทัยแล้ว ทรงสั่งสอน พร่ำสอน ภิกษุสงฆ์ประมาณพันรูป”

แถมหลักเร้นเข้าไปในป่าที่มนุษย์มนาทั่วไปเขาไม่อยู่กันอีกต่างหาก
การกำหนดจิตแล้วสอนว่าอย่างนี้ถูก อย่างนั้นผิด
ไม่บัญญัติเป็นหลักการที่สามารถเผยแผ่ไปได้กว้างๆนั้น
หมดผู้สามารถกำหนดจิตและสอนโดยตรงแล้ว ก็เป็นอันหมดศาสนากันทันที

บางพุทธกาลนั้น ท่านชนเวไนยสัตว์ไปกันแค่ “ประมาณพัน”
ไม่ใช่เป็นแสนโกฏิตามสำนวน

ถ้าเราเกิดในพุทธกาลดังกล่าว จะแน่ใจอย่างไรว่าเรามีวาสนาบารมีมาหนุน
ให้นึกอยากเข้าไปฟังธรรมใน “ไพโรสณฑ์อันน่าพิงกลัว ถิ่นที่น่าสยดสยอง”
จากมหาบุรุษท่านหนึ่งที่รำลึกกันว่าเป็นพระพุทธเจ้า

ผมว่าคนที่สั่งสมความเฉื่อย ความท้อถอยในการปฏิบัติ
จะเอาแต่ทำบุญใส่บาตร อาจปลูกได้เกิดในสมัยของพระพุทธเจ้าดังกล่าว
แต่คงไปใส่บาตรต่ออยู่แถวๆราวป่า

เปลวๆคนส่วนใหญ่ยุคนั้น
ไม่มีโอกาสได้อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับบอริยสัจ ๔ มรรค ๘ เลยสักแอะ
เนื่องจากพระพุทธเจ้าบางพระองค์

ไม่สถาปนาพระศาสนาในรูปแบบเดียวกับพระโคตมเรา
จะให้ผ่านหูผ่านตากันง่ายๆเหมือนอย่างที่เรามีโอกาสเล่นเน็ต
เปิดซีดีพระไตรปิฎกนั้น เห็นทีคงไม่ใช่

หรือถ้าใครนึกว่าเกิดมาได้พบกับพระพุทธเจ้าที่มีกำลังพระทัยสูงแล้ว
นับเป็นโชคดีเสมอไป

ก็น่าคิดใหม่ ดังจะยกตัวอย่างมาสักสองสามบุคคล
คนแรกได้แก่เวรัญชพราหมณ์ ซึ่งมีใจเป็นอคติต่อพระพุทธองค์รุนแรงมาก
ยังเคราะห์ดีที่เกิดร่วมสมัยกับพระองค์ท่าน
และมีใจเป็นอคติรุนแรงขนาดผลักดันให้เดินทางไปต่อว่าต่อขานถึงที่
จึงรอดตัวไป เพราะพระองค์สามารถกลับใจด้วยเหตุผลอันฟังขึ้นสำหรับเขา

[๒] หลังจากนั้น เรวัญขพราหมณได้ไปในพุทธสำนัก ครั้นถึง แล้วได้ทูลปราศรัยกับพระผู้มีพระภาค ครั้นผ่านการทูลปราศรัยพอให้ เป็นที่บันเทิงเป็นที่ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง เรวัญขพราหมณนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้ว ได้ทูลคำนี้แด่พระผู้มี พระภาคว่า ท่านพระโคตม ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่า พระสมณะโคตม ไม่ไหว ไม่ลุกรับพวกพราหมณผู้แก่ ผู้เฒ่า ผู้ใหญ่ ผู้ล่วงกาลผ่านวัยมา โดยลำดับ หรือไม่เชื่อเชิญด้วยอาสนะ ข้อที่ข้าพเจ้าทราบมานั้นเป็น เช่นนั้นจริง อันการที่ท่านพระโคตมไม่ไหว ไม่ลุกรับพวกพราหมณ ผู้แก่ ผู้เฒ่า ผู้ใหญ่ ผู้ ล่วงกาล ผ่านวัยมาโดยลำดับหรือไม่เชื่อเชิญด้วย อาสนะนั้นนั้น ไม่สมควรเลย. พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรพราหมณ ในโลก ทั้งเเทโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะ พราหมณ เทพ และมนุษย์ เราไม่เล็งเห็นบุคคลที่เราควรไหว้ ควรลุกร ับ หรือควรเชื่อเชิญด้วยอาสนะ เพราะว่า ตถาคตพึงไหว้ พึงลุกรับ หรือพึงเชื่อเชิญ บุคคลได้ด้วยอาสนะ แม้ศรัทธาของบุคคลนั้นก็พึง ขาดตกไป.

ว. ท่านพระโคตมมีปกติไม่ไยดี.

ภ. มียู่จริงๆ พราหมณ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตม มีปกติไม่ไยดี ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะความไยดี ในรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฏัพพะ เหล่านั้น ตถาคตละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้วทำให้เป็น เหมือนตาลยอดด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีก ต่อไปเป็น ธรรมดา นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตมมีปกติไม่ไยดี ดังนี้ชื่อว่า กล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมไม่มีสมบัติ.

ภ. มียู่จริงๆ พราหมณ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตม ไม่มีสมบัติ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะสมบัติ คือ รูป เสียง กลิ่น รส โณภูฏัพพะ เหล่านั้น ตถาคตละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็น

เหมือนตาลยอดด้วน ทำให้มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็น
ธรรมดา นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดมไม่มีสมบัติ
ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคดมกล่าวการไม่ทำ.

ภ. มีอยู่จริง ๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดม
กล่าวการไม่ทำ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะเรากล่าวการไม่ทำกายทุจริต
วจีทุจริต มโนทุจริต เรากล่าวการ ไม่ทำสิ่งที่เป็นบาปอกุศลหลายอย่าง
นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดมกล่าวการไม่ทำ ดังนี้ชื่อ
ว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคดมกล่าวความขาดสูญ.

ภ. มีอยู่จริง ๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดม
กล่าวความขาดสูญ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะเรากล่าวความขาดสูญ
แห่ง ราคะ โทสะ โมหะ เรากล่าวความ ขาดสูญแห่งสภาพที่เป็นบาป
อกุศลหลายอย่าง นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดมกล่าว
ความขาดสูญ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคดมข้างรังเกียจ.

ภ. มีอยู่จริง ๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดม
ข้างรังเกียจ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะเรารังเกียจกายทุจริต วจีทุจริต
มโนทุจริต เรารังเกียจความถึงพร้อมแห่งสภาพที่เป็นบาปอกุศลหลาย
อย่าง นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดมข้างรังเกียจ ดังนี้
ชื่อว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคดมข้างกำจัด.

ภ. มีอยู่จริง ๆ พราหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคดม
ข้างกำจัด ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะเราแสดงธรรมเพื่อกำจัด ราคะ

โทสะ โมหะ แสดงธรรมเพื่อกำจัดสภาพที่เป็นบาปอกุศลหลายอย่างนี้
แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตมช่างกำจัด ดังนี้ ชื่อว่ากล่าว
ถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมช่างเฝ้าผลาญ.

ภ. มีอยู่จริงๆ พรหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตม
ช่างเฝ้าผลาญ ดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะเรากล่าวธรรมที่เป็นบาป
อกุศล คือ กายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริต ว่าเป็นธรรมที่ควรเฝ้าผลาญ
ธรรมที่เป็นบาปอกุศลซึ่งควรเฝ้าผลาญ อันผู้ใดละได้แล้ว ตัดรากขาด
แล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีก
ต่อไปเป็นธรรมดา เรากล่าวผู้นั้นเป็นคนช่างเฝ้าผลาญ พรหมณ์
ธรรมทั้งหลายที่เป็นบาปอกุศล ซึ่งควรเฝ้าผลาญตถาคตละได้แล้ว
ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง
มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็นธรรมดา นี่แล เหตุที่เขากล่าวหาเราว่าพระสมณะ
โคตมช่างเฝ้าผลาญดังนี้ ชื่อว่ากล่าวถูก แต่ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ว. ท่านพระโคตมไม่ผุดเกิด.

ภ. มีอยู่จริงๆ พรหมณ์ เหตุที่เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตม
ไม่ผุดเกิด ดังนี้ชื่อว่ากล่าวถูก เพราะการนอนในครรภ์ต่อไปการเกิดใน
ภพใหม่ อันผู้ใดละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอด
ด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีกต่อไปเป็นธรรมดา เรากล่าวผู้
นั้นเป็นคนไม่ผุดเกิด พรหมณ์ การนอนในครรภ์ต่อไป การเกิดใน
ภพใหม่ ตถาคตละได้แล้ว ตัดรากขาดแล้ว ทำให้เป็นเหมือนตาลยอด
ด้วน ทำให้ไม่มีในภายหลัง มีไม่เกิดอีก ต่อไปเป็นธรรมดา นี่แล เหตุที่
เขากล่าวหาเราว่า พระสมณะโคตมไม่ผุดเกิด ดังนี้ ชื่อว่า กล่าวถูก แต่
ไม่ใช่เหตุที่ท่านมุ่งกล่าว.

ทรงอุปมาด้วยลูกไก่

[๓] ดุกรพราหมณ์ เปรียบเหมือนฟองไก่อี๋ ฟอง ๑๐ ฟองหรือ ๑๒ ฟอง ฟองไก่อี๋เหล่านั้น อันแม่ไก่เพิ่งกกดีแล้ว อบดีแล้ว ฟักดีแล้ว บรรดาลูกไก่เหล่านั้น ลูกไก่ตัวใดทำลาย กะเปาะฟอง ด้วยปลายเล็บเท้า หรือด้วยจะงอยปาก ออกมาได้โดยสวัสดิ์ก่อนกว่าเขา ลูกไก่ตัวนั้นควรเรียกว่าอะไร จะเรียกว่าฟี่หรือน้อง.

ว. ท่านพระโคตม ควรเรียกว่าฟี่ เพราะมันแก่กว่าเขา.

ทรงแสดงมาน ๔ และวิชา ๓

ภ. เราก็อ่อนอย่างนั้นแล พราหมณ์ เมื่อประชาชนผู้ตกอยู่ใน อวิชา เกิดในฟอง อันกะเปาะฟองหุ้มห่อไว้ ผู้เดียวเท่านั้นในโลกได้ ทำลายกะเปาะฟอง คือ อวิชา แล้วได้ ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ อันยอดเยี่ยม เรานั้นเป็นผู้เจริญที่สุด ประเสริฐที่สุดของโลก เพราะ ความเพียรของเราที่ปรารถนาแล้วแล ไม่ย่อหย่อน สติดำรงมั่นไม่พินเพื่อน กายสงบ ไม่กระสับกระส่าย จิตตั้งมั่น มีอารมณ์เป็นหนึ่ง.

เมื่อพระพุทธรองค์แก้คำดำทมิฬซึ่งสมณนั้นถือว่ารุนแรงมาก ๆ
เหยียดหยามประณามกันสุด ๆ ด้วยความจริงอันประเสริฐเป็นข้อตรงข้าม
พราหมณ์ผู้มีอคติก็กลับใจขอเป็นอุบาสกด้วยคน
อันนี้ชี้ให้เห็นว่าคนเรามีกรรมเก่าซับซ้อน
แม้มีวาสนาได้พบพระพุทธรองค์ มีสัญญาณนำร่องให้ได้เป็นสัมมาทิฐิ
ก็อาจเริ่มต้นรู้จักพระพุทธรองค์ พระศาสนาของพระองค์
หรือพระสาวกของพระองค์
ด้วยความรู้สึกอันเป็นอคติรุนแรง
คงเป็นประเภทเคยตำราเรียนโดยไม่รู้ตัวไว้มาก
หากใครแก้ไขไม่ได้ก็เคราะห์ร้าย
หรือพูดเป็นภาษาง่าย ๆ ว่าช่วยเป็นอย่างยิ่ง
ผูกใจ ผังใจอยู่กับอคตินั้นติดจิตติดวิญญาณไปบายเป็นที่สำราญแน

อีกรายที่เราคงรู้จักกันดี คือพระเจ้าอชาตศัตรู
ที่มีบุญญาบาารมีมาก คือมากขนาดมีโอกาสฆ่าพ่อตัวเอง
ความจริงท่านอสูรามีสิทธิ์พบพระพุทธเจ้า
มีสิทธิ์ฟังธรรมจนได้โศดาปัตติผล
แต่เมื่อเฝ้าธรรมต้องรู้จักกับพระเทวทัต ถูกยุให้ฆ่าพ่อตัวเอง
แล้วก็ไปประเภบบ้าง ยุ่งขึ้นเสียด้วย
ขนาดพอयरราชสมบัติให้ยังไม่วายกังวลจะถูกแย่งคืน
หน้ามีดตามัวปลงพระชนม์พระบิดาจนได้
อันนี้เมื่อฟังธรรมต่อเบื้องพระพักตร์แล้วสำนักผิดก็หายไป
คือฆ่าพ่อแม่นั้นเป็นอนันตริยกรรม ได้ไปนรกลูกเดียว
ห้ามสวรรค์นิพพานหมด
ดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้หลังจากพระเจ้าอชาตศรรูกราบทูลลากลับ...

[๑๔๐] เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสอย่างนี้แล้ว ท้าวเธอได้กราบทูล
ลาว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันขอทูลลาไปในบัดนี้
หม่อมฉันมีกิจมาก มีกรณียะมาก พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ขอมหาบพิตร
ทรงสำคัญเวลา ณ บัดนี้เถิด. ครั้นนั้นแล พระเจ้าแผ่นดินมคธพระนามว่า
อชาตศัตรู ทรงเพเลิดเพลินยินดีภาษิตของพระผู้มีพระภาคแล้ว
เสด็จลุกจากอาสนะ ถวายบังคมพระผู้มีพระภาค ทรงกระทำ
ประทักษิณแล้วเสด็จไป. เมื่อท้าวเธอเสด็จไปไม่นาน พระผู้มีพระภาค
ตรัสกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระราชาพระองค์นี้ถูกขุด
เสียแล้วพระราชาพระองค์นี้ถูกขจัดเสียแล้ว หากท้าวเธอจักไม่ปลง
พระชนมชีพพระบิดาผู้ดำรงธรรม เป็น พระราชาโดยธรรมไซ้
ธรรมจักบู ปรากฏจากรูสี ปรากฏจากมลทิน จักเกิดขึ้นแก่ท้าวเธอ ณ ที่
ประทับนี้ทีเดียว. พระผู้มีพระภาคได้ตรัสคำเป็นไวยากรณ์นี้แล้ว. ภิกษุ
เหล่านั้นชื่นชมยินดีภาษิตของพระผู้มีพระภาคแล้วแล.

ทั้งนำเสนอ ทั้งนำเสนอตายแทนครับ นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง
คือถึงแม้ทำบุญมาระดับที่จะได้บรรลุมรรคผลต่อเบื้องพระพักตร์
ก็หาอะไรเป็นประกันไม่ได้ว่ากิเลสจะไม่ลากไปลงเหวเสียก่อนหน้า

ยังมีตัวอย่างเด็ดๆอีกเยอะ

ที่พบพระพุทธเจ้าแทนที่จะนับว่าโชคดีได้ไปสวรรค์นิพพาน

กลับพุ่งหลาวลงอเวจีมหานรกไปเลย

เช่นพระเวททัตเป็นต้น ทั้งอยากเป็นใหญ่แทนพระพุทธเจ้า

ทั้งคิดปลงพระชนม์

ใจกล้าหน้าด้านดีจริงๆ

ดูตัวอย่างนักการเมืองทั่วโลกก็ไม่แปลกใจเลย

รสและอำนาจของการเป็นใหญ่นั้นยั่ววนให้มนุษย์หลงผิดได้ง่ายยิ่ง

สรุปคือเกิดเป็นมนุษย์นั้นยากยิ่ง

เป็นมนุษย์ด้วย พบพุทธศาสนาด้วยนั้นยิ่งยากหนักขึ้นทวีคูณ

พบพุทธศาสนาแล้ว ก็ไม่แน่ว่าจะอยู่ในกาลที่พระศาสดาท่านมีกำลังพระทัย

บัญญัติสิกขาบทเพื่อดำรงศาสนาไว้นานๆ

หรือพบพุทธศาสนาที่บัญญัติสิกขาบทไว้ดีแล้ว

มีศรัทธาปสาทะ ไม่ลบหลู่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ก็แก่งไปแก่งมาอยู่ในความไม่แน่นอน

และท้ายที่สุด ต่อให้เคารพพระรัตนตรัยแล้ว

ก็อาจเป็นการเคารพแบบเลื่อนลอย ขาดเหตุผล

ขาดความรู้ที่ชัดเจนว่าแก่นพระศาสนาคืออะไร

การยุติทุกข์ การดับเชื้อทุกข์เป็นอย่างไร ทำกันทำไหน

หรือต่อให้รู้แล้ว ก็เชื่อว่าจะเป็นประกัน

ว่าใครสักก็คนมีกำลังใจปฏิบัติให้ถึงที่สุดทุกข์

เอาชีวิตปัจจุบันเป็นเดิมพัน ไม่หวังน้ำบ่อหน้า

เอวังคือสรุปว่า...

ถ้ารู้แจ้งว่าสรรพสัตว์ในสังสารวัฏนี้มีปริมาณมากนับอนันต์เพียงใด

ก็จะตระหนักว่าเกิดเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนา
วสาสูงเหลือกลัวเทียบได้ถูก
แต่น่าเสียดาย ได้แก้วไว้ในมือหายไปหน่อย เลยไม่ค่อยเห็นค่า
และสักๆก็มองว่าพระศาสนาเป็นของโหล
เกิดใหม่ก็ได้เจอใหม่ หรือมีศาสนาอื่น แนวทางปฏิบัติอื่นๆที่พาให้พ้นทุกข์ได้เหมือนกัน
ความจริงเกิดอยู่ตอนนี้ละถือว่าแจ็กพ็อตที่สุดแล้ว

<http://larndham.net/cgi-bin/kratoo.pl/001884.htm>

สารบัญ ←

ธรรมะจากดอกบัว (แบ่งบานจากโคลนตม)

โดย วิลาสินี

มีเรื่องเล่าต่อกันมาว่าหลายร้อยปีก่อน นักพฤกษศาสตร์ชาวญี่ปุ่น ได้ค้นพบซากเรือลำหนึ่งใกล้ๆ กับกรุงโตเกียว เมื่อขุดค้นซากเรือก็ได้พบกับเมล็ดของพืช ๓ เมล็ดที่มีสภาพสมบูรณ์ ผงอยู่ใต้ท้องเรือโดยมีซากใบไม้ปกคลุมเป็นอย่างดี นักพฤกษศาสตร์ได้นำเมล็ดพืชดังกล่าวไปทดสอบทางวิทยาศาสตร์ คำนวณอายุแล้วปรากฏว่ามีอายุมากกว่า ๒,๐๐๐ปี และเมื่อลองนำมาเพาะเลี้ยง เมล็ดดังกล่าวก็เจริญเติบโตได้ตามปกติ จนเป็นที่น่าอัศจรรย์แก่นักพฤกษศาสตร์ยิ่งนัก

เมื่อเวลาผ่านไปเกือบสองเดือน เมล็ดดังกล่าวก็เจริญเติบโต ออกดอกแบ่งบาน เหมือนกับดอกบัวในปัจจุบัน ซึ่งก็เป็นที่น่าแปลกใจอีกเช่นกันว่า ในทางพระพุทธศาสนา ดอกบัวก็มีความสำคัญเกี่ยวข้องอยู่หลายประการ

มากกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้วเช่นกัน โดยในแง่มุมของพระพุทธศาสนา ดอกบัว ก็มีความสำคัญเกี่ยวข้องเริ่มตั้งแต่ตอนที่พระพุทธเจ้าทรงประสูติ ตลอดเจ็ดก้าวที่ทรงพระราชดำเนินนั้นมีดอกบัวผุดขึ้นมารองรับพระบาทไว้ เมื่อทรงตรัสรู้ก็ได้ทรงเปรียบเทียบปัญญาของบุคคลกับดอกบัว ๔ เหล่า แม้ในอรรถกถา ก็ยังมีบันทึกว่าพุทธศาสนิกชนผู้มีความศรัทธา ได้ทำการลอยดอกกระมุท(ดอกบัว)ไปตามลำน้ำ เพื่อเป็นการสักการะแด่นมทานที อันเป็นที่พระบวรพุทธบาทประดิษฐาน เมื่อคราวพระพุทธองค์เสด็จไปโปรดนัมมทานาคราชที่เมืองบาดาล

จวบจนปัจจุบัน ภาพพุทธประวัติต่างๆก็ยังมีภาพดอกบัวเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ ดอกบัวจึงถือได้ว่าเป็นอีกหนึ่งในสัญลักษณ์ทางพุทธศาสนา และถูกนำมาใช้เป็นอามิสบูชาแด่พระรัตนตรัย อันได้แก่พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

ไม่ว่าแม้แต่ในสังคมออนไลน์ปัจจุบัน

ช่วงหนึ่งในสถานการณ์ดังเครียดของคนกลุ่มเล็กๆ

จากความขัดแย้งของคนจำนวนหนึ่ง ลูกกลมใหญ่โตเป็นข่าวหน้าหนึ่ง

ออกรายการโทรทัศน์ติดกันนานนับสัปดาห์

ความเสื่อมศรัทธาในบรรดาสนามาจ่อคออยู่รอมร่อ

ดอกบัวเหล่านี้ก็บานขึ้นในหน้ากระดาน (wall) ของคนเล่น facebook

เป็นจำนวนมาก จนเกินกว่าใครจะแกล้งทำเป็นไม่เห็น :)

ดอกบัวเหล่านี้ มีต้นคิดมาจากลูกศิษย์ของหลวงพ่อบราโมทย์ท่านหนึ่ง
ต้องการแสดงการต่อสู้อย่างอหิงสา ว่าจะเป็นพยาน
ในการปฏิบัติธรรมตามแนวทางของหลวงพ่ หากใครจะเป็นพยานด้วย
ก็ขอให้ช่วยเปลี่ยนรูปในโปรไฟล์ของตนเป็นดอกบัวแบบเดียวกัน
ภายในเวลาไม่ถึงเดือน รูปในโปรไฟล์ของหลายคน
จากเดิมที่เซตเป็นดอกไม้ เป็นแมว เป็นนางแบบนายแบบ
ก็ถูกแปรสภาพเป็นดอกบัวบานสะพรั่ง
เหมือนดอกบัวช่อใหญ่ๆ หลายๆดอก มารวมกัน
เพื่อประดับบนตามพานพุ่มเตรียมถวายพระเลยเชียวค่ะ :)

ภาพ ๓

อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์นี้อาจไม่ถูกบันทึกลงในตำนานใดๆ
เหมือนเป็นเหตุการณ์เล็กๆไม่ยิ่งใหญ่ แต่ก็ไม่ได้ความหมาย
เหล่านี้พิสูจน์ธรรมชาติของดอกบัวได้ข้อหนึ่ง
นั่นคือความเย็นตาเย็นใจ สงบนิ่ง บริสุทธิ์
และไม่ได้ลอยลัดฟ้ามาจากไหน มาจากโคลนใต้สระน้ำนั่นเอง

ดังนั้น อย่าได้รังเกียจโคลนไปเลยนะคะ
ดอกบัวให้พระก็กำเนิดมาจากโคลน
หากไม่มีโคลนในปริมาณที่มากพอ
ก็คงไม่ผุดหน่อของดอกบัวเบ่งบานได้มากมายฉะนี้.

บันทึกไว้เมื่อปลายเดือนกันยายน ๒๕๕๓

ร ป ท ม

โดย aston27

ขอบคุณภาพประกอบจากฝีมือคุณ SevenDaffodils ครับ

นี่คงสยไหมครับ ว่าข้อบทความผมวันนี้ย่อมาจากอะไร?

มนุษย์มีนิสัยอยากรู้อยากเห็นโดยธรรมชาติครับ ไม่ใช่เรื่องผิดปกติอะไร
ยิ่งถ้าเป็นเรื่องของดารา คนดังทั้งหลาย ยิ่งน่าสนใจ ว่าไหมครับ
แต่ถ้าเป็นเจ้าสัวในรูปมันทอง คงไม่มีใครสนใจถาม ว่ามันทองกะใคร

สามสี่วันมานี้ สื่อสารมวลชนทั้งหลาย พุ่งความสนใจไปที่เรื่องของดาราคนหนึ่ง
ที่ผมไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่าใคร เอาเป็นว่าถ้าทั้งคู่ไม่ใช่ดารา
และหนึ่งในนั้นไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์อันดับหนึ่งของค่ายบันเทิงแห่งหนึ่ง
เรื่องก็คงไม่โด่งดังเป็นหัวข้อสนทนาประจำสภากาแฟและแฮร์สพาหน้าปากซอย
ขนาดนี้

ทั้งข่าวหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ตู้เย็น เตาแก๊ส
ต่างก็เต็มไปด้วยข่าว

ตกลงต้องกับใคร จะตรวจ DNA ใหม่ ใครพูดเท็จใครพูดจริง

ในสังคมข่าวสารอย่างยุคนี้ ผู้คนดูจะให้ความสนใจกับเรื่องที่ว่า
อะไรจริงไม่จริง จนบางทีลืมนึกไปว่า...ต่อให้จริง รู้แล้วจะได้อะไร?

พูดอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าเรื่องจริงทุกอย่างจะไม่มีคุณประโยชน์เลยนะครับ
พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราเรียน ค้นคว้า สังเกต ความจริงภายในตัวเรา ๓ อย่าง

มีชื่อเรียกเก๋ไกว่า “ไตรลักษณ์” ประกอบด้วย

อนิจจัง ความไม่เที่ยง เดี่ยวมี เดี่ยวหาย

ทุกขัง ความไม่ทน เพราะทนอยู่ไม่ได้ มีสิ่งบีบคั้น

อนัตตา ความไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนแท้ๆ

ท่านว่า รู้ ๓ อย่างนี้แล้ว จะเกิดปัญญาพาตนให้พ้นทุกข์ได้

ทุกข์มันของคู่กับโลก คู่กับเราทุกเงาหัว

ไม่ว่าจะชั่วจะดี มีชาติตระกูลอย่างไร ก็หนีไม่พ้นทุกข์นะครับ

เพราะพระพุทธเจ้า ท่านบอกอยู่แล้ว ว่าขันธทั้ง ๕

คือกายกับใจเรานั้นแหละ ตัวทุกข์ จะหนีไปไหน

ถ้ายังมีกาย มีใจ ก็อย่าหมายว่าจะหนีพ้น

มีแต่สติและปัญญาเท่านั้น ที่จะช่วยเป็นเกราะป้องกัน

คุ้มครองจิตใจเราให้พ้นภัยแห่งทุกข์ไปได้เป็นครั้งคราว

หรือถ้ารู้ เห็น แจ่ม เข้าใจในไตรลักษณ์มากเท่าไร

ก็ยิ่งห่างไกลจากทุกข์ไปมากเท่านั้น

ไม่ว่าโลกนี้ใครจะทอง จะทิ้ง จะทิ้ง จะทิ้งແຫງกันอย่างไร

ก็ช่างเขาเถิดนะครับ เราย้อนมาดู มารู้สึกตัว

เรียนรู้จักตัวเรา ให้เห็นความจริง เห็นไตรลักษณ์ในตัวเองไว้

ถ้าฉันก็อยากรู้เรื่องที่เขาซุกซนกันอีกเมื่อไหร่ ให้รู้ทันใจที่อยากรู้
แล้วนี่ถึงซื่อบทความนี้ไว้นะครับ “ร ป ท ม” รู้ ไป ทำ ไม่
สุขสันต์วันที่มีสติรู้ทันใจที่อยากนะครับ

สารบัญ ←

มองเห็นให้ยาว ๆ

โดย งดงาม

rngodngam@gmail.com

ในตอนที่แล้ว ผมฝากให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาสิ่งทั้งหลายที่ท่านได้มาและได้มี เพื่อพิจารณาว่าเราได้ใช้สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไปอย่างผิดทิศผิดทางบ้างไหม หรือไม่ได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้นเท่าที่ควรหรือเปล่า

โดยก็ขอให้พิจารณาทุกอย่างไล่เรียงไปเรื่อย แต่อย่าลืม “สองสิ่งที่สำคัญ”

ในตอนนี้ ก็จะขอเฉลยนะครับว่า “สองสิ่งที่สำคัญ” นั้นก็คือ “กาย” กับ “ใจ” นั่นเอง

โดยเราควรจะพิจารณา “กาย” กับ “ใจ” ตัวเองด้วยนะครับว่า เราได้ใช้ “กาย” ไปอย่างผิดทิศผิดทาง หรือไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรหรือเปล่า เราได้ใช้ “ใจ” ไปอย่างผิดทิศผิดทาง หรือไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรหรือเปล่า

บางท่านไปพิจารณาแล้ว ก็บอกว่า “ถูกทางแล้ว ถูกทางแล้วละ”

ผมขอเรียนว่า “ซ้าก่อนครับท่าน... แนใจได้อย่างไรว่าถูกทาง?”

การที่เราจะรู้ว่า “ไปถูกทาง” แน่

เราก็ต้องรู้ว่า “ทางที่ถูกไปทางไหน” ก่อนใช้ไหมครับ
(ไม่เช่นนั้น ก็อาจจะเป็นว่ามุ่งไปถูกทาง
แต่ว่าเป็น “ทางที่มุ่งลงสู่เหวลึก” ก็ได้นะ...)
และก่อนที่จะรู้ว่า “ทางที่ถูกไปทางไหน” นั้น
เราก็ต้องรู้ว่า “เป้าหมายที่จะไปคือที่ไหน” ก่อนนะครับ

ดังนั้นแล้ว แม้ท่านจะพิจารณาแล้วเห็นว่า “ไปถูกทางแล้ว” ก็ตาม
หรือได้ใช้กาย ใจ และสิ่งทั้งหลายอย่างเป็นประโยชน์เต็มที่แล้วก็ดี
ผมขอแนะนำว่า อย่าเพิ่งด่วนสรุปเลย
แต่ว่า เราลองมาพิจารณาและสอบทานไปด้วยกันอีกครั้งหนึ่งนะครับ

ที่กล่าวไปแล้วว่าก่อนจะหาทิศทางที่ถูกต้องนั้น จะต้องหาเป้าหมายที่จะไปเสียก่อน
โดยเมื่อเราได้ทราบเป้าหมายที่จะไปแล้ว เราจึงมาพิจารณาทิศทางที่จะไป
ก็เปรียบเสมือนว่า หากเราจะเดินทางไปสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งนะครับ
เราก็ต้องพิจารณาเลือก “สถานที่เป้าหมาย” ที่จะเดินทางไปเสียก่อน
หลังจากนั้น เราจึงจะเลือก “ทิศทางหรือเส้นทางเดินทาง” ที่จะไป
แล้วค่อยมาเลือก “วิธีการเดินทาง” ที่จะใช้
(คงพอจะเห็นแล้วนะครับว่า เราจะต้องคุยกันต่อเนื่องไปอีกหลายตอนเลย)

บางท่านอาจจะบอกว่า “เอ ฉันทสามารถเลือกทิศทางที่จะไปก่อน
แล้วหลังจากนั้น ฉันทค่อยเลือกสถานที่ที่จะไปก็ได้สินะ”
ผมขอเรียนว่า “ก็มีหลายคนที่ทำอย่างนั้นนะครับ”
แต่ก็อยากจะให้ลองถามตัวเองด้วยนะว่า
“หากเลือกทิศทางที่จะไปก่อน แล้วค่อยเลือกสถานที่ที่จะไปแล้ว
หากปรากฏว่ามีสถานที่อื่นที่สมควรจะไปมากกว่า หรือมีสถานที่ที่ดีที่สุดที่ควรจะไป
แต่ว่าสถานที่นั้นตั้งอยู่ในทิศทางอื่น หรือต้องแยกไปทางอื่น
แล้วจะไม่เสียโอกาสที่ดีของชีวิตเราหรือครับ เวลาชีวิตเรามีไม่เยอะนะครับ”

ดังนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสัมมาทิฐิ หรือเรื่องการเดินทางในชีวิตจริงก็ดี
ผมขอแนะนำให้ พวกเราเลือกสถานที่เป้าหมายที่จะเดินทางไปก่อน นะครับ

แล้วค่อยพิจารณาเลือกทิศทางที่จะไป

หากยังไม่แน่ใจว่าจะไปสถานที่เป้าหมายไหนแล้ว ก็อย่าเพิ่งรีบเดินทางออกไปครับ เพราะอาจจะมียุทธศาสตร์เป้าหมายอื่นที่ดีกว่า เหมาะกว่า และคุ้มค่ากว่าที่จะไปครับ

ที่นี่ ก่อนที่จะเลือกสถานที่เป้าหมายนั้น

ผมขอเรียนว่า พวกเราต้อง “มองกันให้ยาว ๆ” นะครับ

คงจะมีคำถามกันต่อไปว่า “มองอย่างไร จึงเรียกว่ามองสั้น” และ

“มองอย่างไร จึงเรียกว่ามองยาว”

ก็ขอเล่าว่า เมื่อเดือนที่แล้ว ผมและเพื่อนอีกสองคนได้ไปร่วมงานศพที่วัดแห่งหนึ่ง เสร็จจากงานศพแล้ว พวกเราสามคนก็ไปทานอาหารเย็นกันที่ร้านในบริเวณนั้น

ก็ทานกันไปและคุยกันไปหลายเรื่อง มาจนกระทั่งคุยเรื่องธรรมะ

ผมบอกเพื่อนว่า “เดี๋ยวนี้นะ ตื่นขึ้นมาแล้ว ก็บอกกับตัวเองว่า

เย็นนี้ข้าพเจ้าตายแน่

จึงพยายามทำสิ่งที่สมควรทำอย่างเต็มที่

และก็ไม่หลีกเลี่ยงไม่ไปเบียดเบียนใครในแต่ละวัน”

(เรียกได้ว่า พยายามฝึกเจริญมรณานุสติอยู่ทุกวันนั้นแหละครับ

เพียงแต่ว่าผมเองยังไม่ถึงขนาดว่าจะสามารถทำได้ทุกลมหายใจเข้าออก)

เพื่อน ๆ สองคนที่นั่งทานอาหารอยู่ด้วยนั้น ก็ประสานเสียงตอบขึ้นมาทันทีว่า

“เฮ้ย... ต้องหัดมองให้ยาว ๆ บ้างนะ อย่าไปมองสั้น ๆ อย่างนั้น

ต้องคิดเผื่อไว้ด้วยว่า ชีวิตยังต้องอยู่อีกยาว และจะต้องทำอะไรเพื่ออนาคตไว้ด้วย

ไม่ใช่คิดว่าแค่ว่าเย็นนี้ก็ตายแล้ว อย่างนั้นมันมองสั้นเกินไปนะ...”

ผมเองก็ไม่ได้ตอบอะไรเพื่อนสองคนนั้นนะครับ

วันรุ่งขึ้น ผมได้เล่าเรื่องดังกล่าวให้พี่ชายฟัง และถามพี่ชายว่า เขาเห็นอย่างไร

พี่ชายผมบอกว่า “เราเห็นว่า นายมองยาวนะ แต่เพื่อนสองคนนั้นต่างหากที่มองสั้น”

ผมตอบพี่ชายว่า “อืมม ก็เห็นอย่างนั้นเหมือนกันนะ”

เราลองพิจารณาตามไปด้วยกันนะครับว่า ท่าน ๆ จะเห็นด้วยกับผมและพี่ชายไหม

การที่ชายคนหนึ่งมองว่าจะตายเย็นนี้ และรีบทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดี

ทำไมจึงเป็นการ “มองยาว”

ในขณะที่ชายอีกคนหนึ่งมองว่ายังอยู่อีกยาว

และทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อชีวิตในอนาคตที่อยู่ยาว ๆ นั้น

ทำไมจึงเป็นการ “มองสั้น”

เหตุผลก็เพราะว่า ชายคนแรกนั้น ได้มองเวลาในปัจจุบันจนกระทั่งทะลุไปถึง

“ช่วงเวลาหลังจากตายไปแล้ว” ว่าจะไปอยู่ไหน และจะไปยังไงต่อ

แต่ว่าชายคนที่สองนั้น ยังมองเวลาปัจจุบันไปจนกระทั่งถึง

“ช่วงเวลาก่อนตาย” อยู่เลย

เช่นนี้แล้วจะบอกว่าชายคนแรกมองสั้นกว่าชายคนที่สองได้หรือครับ

ทีนี้ คำว่า “มองกันให้ยาว ๆ” ที่ผมแนะนำในที่นี้ ก็ทำนองเดียวกันนะครับ

เราอย่าไปมองแค่เพียงชีวิตนี้ตั้งแต่ “เกิดมา” ไปจนถึง “ตาย” เท่านั้น

แต่อยากจะให้มองย้อนหลังทะลุไปจน “ก่อนเกิด” ว่า

“ฉันทำอะไรมา ฉันถึงมาอยู่ตรงนี้ และฉันมาอยู่ตรงนี้เพื่ออะไร”

อยากจะให้มองข้างหน้าทะลุไปจนกระทั่ง “หลังตาย” ว่า

“หลังตายไปแล้ว ฉันจะไปไหน ฉันควรจะไปไหนกันแน่

และฉันควรจะทำอะไรเพื่อให้ได้ไปที่ตรงนั้น”

หากใครชอบดูละครซีรีส์ (series) แล้ว ก็คงเปรียบเทียบได้ง่าย ๆ ว่า

อย่าไปดูแค่เพียงตอนเดียวแล้วบอกว่าจบแล้ว ครบถ้วนแล้ว

แต่ให้มองเรื่องราวทะลุย้อนไปถึงตอนก่อนหน้า และ season ที่หลายก่อนหน้าด้วย

และให้มองเรื่องราวทะลุไปข้างหน้าถึงตอนต่อไป และ season ต่อ ๆ ไปด้วย

หากเราจะจองตั๋วรถไฟเพื่อเดินทางไปสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งแล้ว

เราก็ควรจะพิจารณาเส้นทางรถไฟตั้งแต่ “สถานีต้นทาง” ไปจนถึง

“สถานีปลายทาง” ใช่ไหม

มีไหมครับว่า ไม่ได้พิจารณา “สถานีปลายทาง” เลย

แต่เพียงแค่อูทิศทางไป และพิจารณาสถานีหน้าแค่เพียงสถานีเดียว

ก็บอกว่าเพียงพอแล้ว

(เราก็ต้องมองทะลุไปจนถึงสถานีปลายทางด้วยใช่ไหมครับว่า
เส้นทางนี้จะสามารถไปถึงสถานีปลายทางได้แน่ ๆ...
ไม่ใช่ไปถึงแค่ระหว่างทางเท่านั้น)

ในการที่เราจะมองชีวิตเราเองเพื่อสร้างสัมมาทิฐิ
เพื่อค้นหาเป้าหมายที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตตนเองนั้น
เราก็ต้อง “มองกันให้ยาว ๆ” ครับ และไม่ได้แค่มองชีวิตนี้ชีวิตเดียวเท่านั้น
แต่เราจะต้องมองกันแบบ “ตลอดสังสารวัฏ” เลย
(จะมากุยกัณฑ์ตอนไหนนะครับ)

สารบัญ ←

อดีตอันรุ่งเรืองของลุงบาแดง

โดย วีระวัฒน์ อนันตวรสกุล

ระหว่างนั่งรถสองแถวจากตัวอำเภอไพศาลี กลับสวนของแก ลุงแดงฆ่าเวลาด้วยการอ่านบทความในนิตยสารลีลาส์ เกี่ยวกับการระลึกชาติด้วยความสนใจ มันเป็นเรื่องของฝรั่งคนหนึ่งที่มาเที่ยวประเทศไทย ได้และเหยียบไปบนจุดที่ตนเองเคยสิ้นใจตาย และระลึกชาติได้ในฉับพลันทันใด ฝรั่งคนนั้นเล่าว่า เคยเกิดสมัยอยุธยา และถูกเกณฑ์ไปรบกับพม่า แต่เป็นไข้ป่าตายระหว่างทาง สมัยนั้น คิดถึงฉาฝรั่งที่เป็นที่ปรึกษาพระเจ้าแผ่นดิน มีความเป็นอยู่สุขสบาย มีคนนับหน้าถือตา พอตายไปเลยไปเกิดเป็นฝรั่ง ที่ต่างประเทศสมใจ.....

ไม่ทันอ่านจบดีก็ถึงที่หมายที่แกต้องลง แกคงต้องเดินต่อไปยังสวนของแก

ลุงแดงไม่มีลูก ส่วนเมียของลุงตายไปนานแล้ว เพราะถูกคนร้ายรุมฆ่าข่มขืน ชิงทรัพย์ สร้างความเจ็บปวดเป็นแผลในใจแก เพราะ แม้แต่ กฎหมายบ้านเมือง ก็ยังไม่อาจนำคนผิดมาลงโทษได้ แกจึงอยู่คนเดียว ครุ่นคิดกันด่าเทวดาฟ้าดินว่า ไม่เคยให้ความเป็นธรรมกับแก

พื้นเพแกไม่ใช่ชาวสวน แกเกิดที่พระโขนง กรุงเทพฯ ไม่เคยมีประสบการณ์ทำสวนมาก่อน แกเคยทำงานโรงงานแถวพระประแดง ตั้งแต่หนุ่มๆ อยู่ยี่สิบกว่าปีก่อนมาขับสามล้อที่พระโขนง เพราะเบื่องานโรงงาน

ชื่อจริงของลุงแดง คือ บาแดง เป็นชื่อแปลกที่พระเขมรตั้งให้

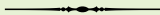
เป็นโชคดียี่สิบปีที่ดินของแกนั้น แกซื้อมาได้ในราคาถูก เนื่องจากมีเสียงร่ำลือว่าผิวดุ หนักหนา แกก็อยู่มาหลายเดือน ที่เคยเจอแค่ตอนย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ แกฝันเห็น

บรรดาผู้คนยุคโบราณ แต่งกายแปลกๆ มาร้องเรียกแก้ด้วยภาษาคล้ายกับภาษา
เขมร

ลุงแดงนั้น แม้จะไม่มีเชื้อสายเขมร แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลก ตอนที่ ลุงแดง
ทำงานที่โรงงานย่านพระประแดงนั้น ลุงแดงมีเพื่อนเป็นคนจากบุรีรัมย์คนหนึ่ง
ลุงแดงเรียนภาษาเขมรจากเพื่อนผู้นั้นจนเป็นอย่างรวดเร็วจนเพื่อนชาวบุรีรัมย์ตกใจ
นับเป็นเรื่องที่แปลกมาก

ในผืนคั้นนั้น ผู้คนในผืนนั้นล้วนท่าทางน่ากลัว แต่ให้ความเคารพนบต่อลุง
แดงเป็นอย่างยิ่ง ล้วนหมอบนั่งอยู่ในที่ดินของแก บอกแกว่า รอแกมากกว่าหนึ่ง
พันปีแล้ว ได้โปรดช่วยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ทั้งหลายโดยไม่เจาะจง

ลุงแดงใส่บาตร ทำบุญ ตามสมควรแก่ฐานะไม่ขาด แล้วก็อุทิศส่วนบุญส่วนกุศล
ไปให้วิญญาณคนโบราณเหล่านั้น

การเกษตรพอเพียง จำเป็นต้องขุดสระน้ำบนพื้นที่สามสิบเปอร์เซ็นต์ เพื่อกักเก็บ
น้ำไว้ใช้ตลอดปี ลุงแดงในวัยห้าสิบปี ยังคงแข็งแรงกว่าคนวัยห้าสิบปีทั่วไป ค่อยๆ
ขุดดินวันละนิดวันละหน่อย เหนื่อยก็หยุด

โชคดีเป็นของแกในวัยห้าสิบปี ในวันหนึ่งจอบของแกก็ขุดพบอะไรบางอย่าง
เมื่อตรวจสอบดู มันเป็นไหดินเผาเก่าโบราณมีพระเครื่องเนื้อดินบรรจุ ลุงแดงพอจะ
ดูพระเครื่องเป็นอยู่บ้าง และรู้ว่าพระดินที่เขาพบเป็นพระเครื่องกรุศรีเทพ ที่มี
การพบที่เมืองเก่าศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ไหใบนั้นมีพระอยู่กว่าสามสิบองค์
มวลสาร เนื้อหา ความเก่า ตลอดจนตำหนิพิมพ์ ถูกต้องตรงตามลักษณะของ
พระศรีเทพที่ได้รับความนิยมในวงการพระเครื่อง ซึ่งในวงการได้กำหนดราคาเช่า
หาพระกรุศรีเทพกันถึงหลักแสนบาท

ชีวิตสงบของแก จึงมีเรื่องสนุกอีกครั้ง

ลุงแดงวางแผนค่อยๆ ปล่อยพระทีละองค์ เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายตามความจำเป็น และนำเงินมาทำบุญให้บรรดาวิญญาณคนโบราณที่อาจช่วยเหลือประทานพระเครื่องเหล่านั้นมาให้แก่ ลุงแดงรู้ว่าเรื่องนี้ไม่ควรเอิกเกริกแพร่พรายข่าว เพราะหากมีใครรู้เข้าอาจจะถูกปล้นได้

พระองค์แรกถูกปล่อยออกไป เขาเข้าไปปล่อยพระในกรุงเทพฯ ด้วยตนเอง ได้เงินมาแล้วก็ยังทำตัวเป็นปกติ

แกคิดจะจ้างรถแบล็คโฮล์มาขุด แต่เปลี่ยนใจเพราะกลัวว่าหากเจอพระเครื่องเพิ่ม จะเป็นเรื่องราวใหญ่โต

ขณะที่ขุดสระน้ำด้วยแรงกายนั้น ลุงแดงนั่งคิดเล่นๆ ไปว่า คนโบราณนี้ต้องเหนียวยากขนาดไหนที่จะขุดสระน้ำกว้างใหญ่ แกเคยไปชมโบราณสถาน เมืองศรีมโหสถ ที่ปราจีนบุรี พบบาราย แหล่งน้ำใหญ่ที่ขุดด้วยมือคน โดยไร้เครื่องจักรทุ่นแรง

เมื่อมีเงินพร้อมแล้ว วันหนึ่งแกตัดสินใจนิมนต์พระเพื่อถวายภัตตาหารเพลทั้งวัด ซึ่งมีพระทั้งหมดเก้ารูป พร้อมอุทิศส่วนกุศลให้บรรดาคนโบราณเหล่านั้น ลุงแดงได้พบกับหลวงตาแก่ๆ รูปหนึ่ง ท่านมีร่างกายใหญ่โตอย่างคนโบราณ หลวงตามองลุงแดง ลุงแดงคล้ายกับว่าเคยรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อนแต่จำไม่ได้ว่าที่ไหน

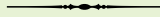
ลุงแดงพยายามหาข้อมูลเรื่องหลวงตาชารูปนั้น ทราบแต่ว่า ท่านเป็นเพียงพระลูกวัดที่ชราแต่มีวิทยาคมสูงส่ง เคยรุดงค์ไปถึงเขมร พม่า ลาว ท่านปลุกภูฏิแยกอยู่ท้ายวัดติดกับป่าช้า ปฏิบัติอยู่ในพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดยิ่ง แม้ท่านจะมีวิทยาคมสูงส่งเพียงใด แต่ท่านก็ไม่นิยมติดต่อกับหมู่คณะ เคยมีคนมาลองของลองวิชากับท่านมากมาย แต่สุดท้ายก็ศิโรราบหมอบกราบกลับไปสิ้น

มีครั้งหนึ่ง มีเสือโคร่งร้ายหลงเข้ามาในหมู่บ้าน ท่านสามารถเรียกและสั่งให้มันเชื่องเป็นแมว จนจับใส่รถเพื่อไปปล่อยคืนในป่าได้ เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ท่านได้รับความเคารพจากชาวบ้าน แต่ท่านก็ยังไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ไม่แจกเครื่องรางของขลังสั่งสอนแต่เพียงว่าให้รักษาศีลทำความดี ชาวบ้านเรียกท่านว่า หลวงพ่อปราบเสือ

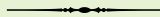
ลุงแดง กราบท่านอย่างศรัทธา ท่านพูดกับลุงแดงเป็นภาษาเขมร เพียงสั้นๆ ว่า ให้ลุงแดงเดินทางไปศรีชัยฉิวปุระ

เขารู้สึกคุ้นๆ กับคำนี้ คำที่มีพลัง เหมือนเคยเป็นเป้าหมายหนึ่งในชีวิตของลุงมานานแสนนาน

เศรษฐีเงินล้านหาค้นบรวมพระเครื่องล้ำค่าที่ครอบครอง ยังคงใส่เสื้อปะขาด นุ่งรดสองแฉวอย่างหอมช่อ ความบังเอิญดลให้เขาพบกับ นักศึกษาวิชาโบราณคดีที่จับกลุ่มกันมาศึกษาแหล่งโบราณคดีที่เมืองไพศาลี ลุงแดงใจดีเลี้ยงข้าวกลางวัน เด็กๆ เหล่านั้น และได้รู้ว่าศรีชัยฉิวปุระ เป็นชื่อที่ขอมเรียกเมืองที่เป็นเขต จังหวัดเพชรบุรีในปัจจุบัน และที่นั่นยังมีวัดพระศรีมหาธาตุที่มีลักษณะเป็นปราสาทแบบศิลปะขอมอยู่

เมื่อพ้นปีที่แล้ว ขอมเรื่องอำนาจ อิทธิพลของขอมแผ่ขยายมาถึงอาณาจักรใน ที่ราบลุ่มภาคกลางของประเทศไทยในปัจจุบัน

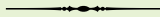

ลุงแดงเดินทางอย่างเดียวดายไปเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี และได้ไปที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัดเพชรบุรี พิศมองสถาปัตยกรรมขอมโบราณที่ยังเหลือเค้าแม้อยู่ เหลือจากนั้นก็ออกเดินทางไปที่หาดเจ้าสำราญ

ณ มุมสงบริมทะเล ลุงแดงนั่งนิ่งพักผ่อนมองทะเล แล้วประสบการณ์ประหลาด ก็ได้บังเกิดกับลุงแดง

ลุงแดงรู้ขึ้นมาทันทีว่า จุดที่เขา นั่งอยู่นี้เป็นจุดเขาได้จบชีวิตในอดีตชาติชาติหนึ่ง ณ จุดๆ นี้ ร่างกายในชาติเก่าของแก ย่อยสลายเป็นผุยผงไปหมดแล้ว แต่ความทรงจำจากชาตินั้นปรากฏชัดขึ้น แจ่มแจ้งชัดเจนจนน่าประหลาดใจ เหมือนเรื่องที่แกเคยได้อ่านพบจากนิตยสารประเภทเรื่องเร้นลับไม่นานนี้

เขาทบทวนความทรงจำเหล่านั้น ตลอดเส้นทางที่เดินทางกลับไพศาลี

ความทรงจำชาติเก่าของเขามีว่า เมื่อประมาณพันปีที่แล้ว เขาเป็นข้าราชการในราชสำนักเขมร ดำรงตำแหน่ง ภูญาบาแดง หรือ ผู้ส่งสารระดับหัวหน้าในเมืองพระบาแดง เมืองปากอ่าวชายทะเล ของราชอาณาจักรขอมโบราณ (ปัจจุบันตั้งอยู่ที่เขตพระโขนง กรุงเทพฯ)

ในเวลานั้น ปากอ่าวไทยมีปัญหาตรงข้ามกับปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง คือ ตะกอนดินในแม่น้ำพอกพูน ถมทะเลลงไปเรื่อยๆ ก่อให้เกิดแผ่นดินใหม่ ยื่นลงไปในทะเลมากขึ้นๆ จนจำเป็นต้องมีการย้ายเมืองปากอ่าวใหม่ จาก พระบาแดงเดิม ไปอยู่ใกล้ทะเลมากขึ้นที่เมือง พระบาแดงใหม่ (ปัจจุบันคือ อำเภอพระประแดง)

เหตุการณ์ในห้วงเวลานั้น ผิดกับปัจจุบัน ที่น้ำทะเลกัดเซาะรุกแผ่นดินจากภาวะโลกร้อน จนพื้นที่หายไปหลายร้อยไร่แล้วในขณะนี้

เมืองพระบาแดงเป็นเมืองสำคัญปากอ่าว ต้องส่งข้าราชการไป ละโว้ หรือ ลพบุรี (ลพบุรี) เป็นเมืองที่คอยเฝ้าระวังทางทะเล

หลังจากงานใหญ่ย้ายเมือง เขาได้รับการแต่งตั้งให้ไปทำราชการที่ เมืองอภัยสาธิตี (อำเภอไพศาลี ในปัจจุบัน) และเขาได้รับมอบหมายงาน ให้ไปรวบรวมของป่าหาสมุนไพรที่ป่าในเขต เมืองศรีชัยสิงหปุระ (บริเวณปราสาทเมืองสิงห์ จังหวัดกาญจนบุรี) และ ศรีชัยวชิระปุระ (เมืองเพชรบุรี) เพื่อรวบรวมส่งไปยังราชสำนักขอม ที่ตั้งราชธานีอยู่ ณ กรุงศรียโสธรปุระ (นครวัด นครธม)

ความผูกพันกับเมือง พระบาแดงเก่า (ที่พระโขนง กรุงเทพฯ)

และ เมืองพระบาแดงที่ย้ายไปใกล้ปากอ่าว (ที่อำเภอพระประแดง สมุทรปราการ) ลุงแดงภูมิใจกับการย้ายเมืองที่เขามีส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง และยังคงผูกพันกับ พระบาแดงเก่า (พระโขนง) และทำงาน พระบาแดงใหม่ (พระประแดง) แม้ว่า ภายหลังจากได้แต่งตั้งให้ทำราชการที่ นครอภัยสาธิตีก็ตาม จึงยังคงไปเกิดที่พระโขนง ไปทำงานที่พระประแดง

ที่น่าสลดใจที่สุด คือ ขาดใจของเขา นั่น เขาว่าเขามีทรัพย์สินสมบัติมากมาย และที่ดินบริเวณที่เขาซื้อนั้นเคยเป็นของเขามาแล้ว เป็นไร่นาพระราชทานมีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โต นอกเขตนครอภัยสาส์ ทางผ่านไปเมืองศรีเทพ

หนึ่งพันปีผ่านไป ที่ดินอยู่ที่เดิมแต่เขาอยู่ในภพชาติใหม่ เขาต้องใช้เงินเก็บของเขาทั้งชีวิต ซื้อที่ดินที่เคยเป็นของเขาหรือนี้ เขาเสียเงินไปทั้งหมดเพื่อจะกลับมาที่นี่ หากเขายังครองหนังสือราชโองการแห่งกษัตริย์ขอม และนำไปอ้างกับสำนักงานที่ดิน ก็ถูกคนหัวเราะเยาะเป็นแน่

สมัยหนึ่งพันปีที่แล้ว บริเวณบ้านของเขาติดลำน้ำใหญ่ มีเรือสินค้าขึ้นล่อง แต่ปัจจุบันดินขึ้นไปหมดแล้ว เนื่องจากลำน้ำเปลี่ยนทิศทางไปตามกาลเวลา ลำน้ำใหญ่หายไปไม่เหลือเค้าแม้ลำธาร เหมือนความยิ่งใหญ่ในอดีตชาติของเขา

แต่สิ่งที่เขาจำได้ คือ ทรัพย์สินสมบัติสุดหวงแหนที่เป็นเครื่องทองพระราชทานจำนวนหนึ่งที่ยังซ่อนอยู่ที่นี้ ในที่ดินของเขาตัวเอง

เขาได้กลับมาแล้ว นครอภัยสาส์ ที่ปัจจุบันกลายเป็น เมืองไพศาลี

แผนการขุดสระของลุงแดงเปลี่ยนไปจากจุดเดิม แผนจะไม่เปลี่ยนเลยถ้าเขาไม่ไปที่ศรีชัยฉิรปุระ

ลุงแดงดำเนินการขุดกุศลสมบัติของเขาต่อไปทีละน้อยๆ ไม่เปิดเผยให้ใครทราบ ลุงแดงครุ่นคิดว่า จะทำอย่างไรกับสิ่งของเหล่านั้น หากพบเจอมันอีกครั้ง ปัจจุบันมันเป็นโบราณวัตถุศิลปะขอม อายุนับหนึ่งพันปีที่มีค่าประมาณไม่ได้ หากล่วงรู้ถึงเจ้าหน้าที่ราชการคงถูกยึดเป็นสมบัติของแผ่นดิน แม้แต่ของที่เคยเป็นของตัวเอง อาจไม่ใช่ของตัวเองอีกต่อไป

จบอันน้อยของเขาแต่ละกับแนวอิฐ ด้านบนของฐานกรุแล้ว ในจังหวะเดียวกันนั้น หลวงพ่อปราบเสือ ก็ปรากฏตัวที่ปากหลุม

หากไม่มีหลวงพ่อ เขาคงไม่ได้ไปศรีชัยฉิรปุระ จบของเขาคงไม่มีวันได้แนวอิฐตรงนั้น

ลุงแดงพักงาน กลับดินไผ่พออำพรางไม่ให้ใครเห็นแนวอิฐ แล้วขึ้นไปสนทนากับ หลวงพ่อเป็นภาษาขอมโบราณ

หลวงพ่อก้าว ตัวท่านผูกพันกับอาณาจักรขอมโบราณหลายภพชาติ ชาติหนึ่ง ท่านเป็นถึง ข้าราชการที่รับผิดชอบการสร้างราชมรรคาจากปราสาทหินนครวัด ผ่านไปถึงปราสาทหินพิมาย เส้นทางที่เคยงดามรุ่งเรืองมีปราสาทหินน้อยใหญ่มากมาย มีบาราย (อ่างเก็บน้ำ) และ อโรคยาสาท (โรงพยาบาล) ในชาตินี้ เมื่อได้รู้ดังคดีไปดูผลงานในอดีต ที่เหลือเพียงซากก็สลดใจ ความยิ่งใหญ่แห่ง ราชอาณาจักรขอมโบราณ เหลือเพียงซากปราสาทหินที่เสื่อมสลายไปตามกฎของ ไตรลักษณ์

สิ่งที่เหลืออยู่ในตัวของท่าน คือ “กุศล” อันเกิดจากจิตที่อนุโมทนากับเจ้าเหนือหัว สมเด็จพระเจ้าชัยวรมันที่เจ็ดที่มุ่งสร้างอโรคยาสาท (โรงพยาบาล) และ บาราย (อ่างเก็บน้ำ) ไว้ทั่วแคว้นแคว้น เพื่อประโยชน์เพื่อความสุขของอาณาประชาราษฎร์ และท่านหลวงพ่อบุญในอดีตชาตินั้นได้ตอบสนองพระบรมราชโองการ ทุ่มเทพีมือ แรงกายแรงใจ บรรจงสร้างทำในส่วนที่ท่านรับผิดชอบอย่างดียิ่ง

ลุงแดงตอบขึ้นบ้าง ส่วนกรรมก็เป็นถึงพญาบาแดงคนส่งสารใหญ่ มีบริวารมากมาย แต่ชาติปัจจุบัน กลายเป็นคนหาเช้ากินค่ำ อุดๆ อยากๆ ลำบากยากเข็ญมากกว่าครึ่งชีวิต ทรัพย์สินสมบัติมากมายในอดีตไม่อาจนำข้ามภพ ข้ามชาติมาจนเจือชีวิตได้เลย ปัจจุบันหากไม่พบหลวงพ่อก็จะคงไม่รู้อะไร

หลวงพ่อก้าวต่อไปแปลได้ว่า ขุดลงไปดูสิ ในกรุ่นนี้มีอะไร

ลุงแดงขุดต่อไป และพบว่า ทรัพย์สินสมบัติที่เป็นเครื่องทองหนึ่งทาบไม่ได้มีอยู่ ดังความทรงจำชาติเก่า ขุดเท่าไรก็เจอแต่กองอิฐ นอกเหนือจากนั้น เขาพบไห พระเครื่องเนื้อดินใส่พระกรุศรีเทพอีกห้าไห

หลวงพ่อก้าวต่อไป เครื่องทองหายไปหมดแล้ว หายไปตั้งแต่ สมัยกรุงศรีอยุธยา หลังอาณาจักรเขมรเสื่อมอำนาจ เมืองอภัยสาธิตถูกทิ้งร้างจนถึงสมัยอยุธยา มีการฟื้นฟูเมืองอภัยสาธิตขึ้นมาอีกครั้ง มีผู้เรืองวิทยาอาคมเปิดกรุนี้ได้โดยอาชนะ

บรรดาวิญญาณข้าทาสบริวารที่เฝ้าปกป้องรักษา เมื่อสมบัติถูกพบขึ้นมา กลืนคาบเกี่ยวและความตายก็ได้คละคลุ้ง ณ ที่ดินแห่งนี้ เนื่องจากการฆ่าปิดปาก และฆ่ากันตายโดยการแบ่งผลประโยชน์ไม่ลงตัว สุดท้ายทรัพย์สินอันมีค่าต่างๆ ก็กระจัดกระจายไป วิญญาณบางดวงยึดติดทรวงแขน ติดตามสมบัติบางชิ้น เพราะถูกฆ่าตายในขณะที่กอดสมบัติชิ้นนั้นไว้มั่น

ลุงแดงกล่าวแทรกขึ้น “เหมือนที่กระผมยึดติดความสำเร็จในการย้าย เมืองพระบาดง ยุคแผ่นดินงอกลงทะเล และไปเกิดที่นั่น ยานั่น”

หลวงพ่อบอกต่อไปว่า ได้พบโถทองคำใบที่เมื่อครั้งหนึ่งพันปีที่แล้วที่เคยอยู่ในกรุนี้ ที่พม่า โถทองคำที่มีวิญญาณเกาะติดสร้างอาถรรพ์แก่ผู้ครอบครอง หลวงพ่อได้กล่อมเกลาวินิจฉัยลงผิดให้ลดทอนวิญญาณไปผิดไปเกิด โถทองคำใบนั้นเป็นสมบัติของวัด แต่สุดท้ายถูกขโมยออกไปขายในตลาดมืด จนสุดท้ายถูกประมูลซื้อไปอยู่ที่เมืองฝรั่งแล้ว

จากราชอาณาจักรขอมมาอยู่ที่กรุงนี้ จากนั้นถูกย้ายไปอยุธยา เมื่ออยุธยาสิ้น ทรัพย์สมบัติก็ถูกนำไปที่พม่า บางส่วนถูกหลอมบางส่วนตกทอดไปเปลี่ยนมือไกลสุดไปถึงเมืองฝรั่งแดนไกลอยู่ในพิพิธภัณฑ์อย่างที่เรา

ไม่มีอะไรยั่งยืนจริง ในโลกที่เปลี่ยนแปลงนี้ ไม่มีอะไรน่าติดตัวข้ามภพชาติไปได้ เว้นแต่ความดีที่เคยสร้างทำอย่างตั้งใจเท่านั้น

สั้นคำว่า ความดีที่เคยสร้างทำอย่างตั้งใจ

ในอีกมิติหนึ่งนั้น วิญญาณคนโบราณที่รายล้อมฟังหลวงพ่อบอกเรื่องมาตลอด กลับคลายทิวณิมานะ น้อมใจรำลึกถึงกรรมเก่าที่เคยเหนื่อยยากทำงานสร้าง อโรคยาสาธ และ ขุดบาราย สร้างสะพาน ตามราชบัญชาแห่งองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชที่เจ็ด ในยุคที่ไม่มีเครื่องจักรกลผ่อนแรงซึ่งลำบากกว่าในปัจจุบัน มากมายนัก กลายรูปทิวจากภูตผีปีศาจที่น่ากลัว เป็นเทวดานางฟ้าที่มีอาภรณ์อันงดงาม เพราะความยึดมั่นถือมั่นทำให้พวกเขาเฝ้าสถานที่แห่งนี้มานับพันปี

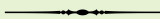
“แล้วพระดินห้าไหนี้ล่ะครับ ทำไมยังอยู่ไม่มีใครเอาไป” ลุงแดงถามพลางมอง

ลุงแดงมองพระห้าไห รวมทั้งแกพบก่อนหน้านี้ แกมีพระล้ำค่าถึงหกไห พระเครื่องที่เมื่อชาติเก่าก่อน ตนวางแผนจะนำไปบรรจุกรุเพื่อสืบพระศานาตามค่านิยมในยุคนั้น

หลวงพ่อเล่าต่อไป ค่านิยมสมัยโบราณของชาวอยุธยา ถือว่า พระเครื่องเป็นของสูงยิ่งไม่บังควรที่จะอัญเชิญไว้ในเคหสถานของฆราวาสผู้ครองเรือนอยู่อาศัย อันมีกิจกรรมงานสังวาสอยู่เนืองนิจจึงไม่มีใครสนใจ แม้พระที่สร้างแจกทหารในสมัยอยุธยา พออาราธนาติดตัวไปรบกลับมา เสร็จสิ้นศึกงานราชการสงคราม ก็นำมารวมๆ กันไว้ที่วัดไม่นำเข้าบ้าน

ผิดแผกแตกต่างกับค่านิยมสมัยใหม่ ที่ยึดถือรูปพระพุทธรูปก่อนดินเหนือนี้ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ล้ำค่ามีราคาเรือนแสน ที่มีน้อยเช่าหากันถึงหลักล้าน นำมาห้อยคอโดยคิดว่าเป็นมงคลแก่ชีวิต โดยลืมนึกถึง ศิลธรรม การกระทำแท้ที่จริง พระเครื่องเหล่านี้เป็นเพียงพุทธานุสติ เครื่องเตือนให้ระลึกถึงพระพุทธรูปเจ้าผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ชี้ทางออกจากวัฏสงสารที่ไม่รู้จบสิ้น

ที่ดิน ทรัพย์สินสมบัติต่างๆ ล้วนเป็นของที่ไม่เคยเป็นของใครจริงจัง แม้ร่างกายนั้นก็ไม่ใช่ของของเรา เพียงแต่เรายืมมาใช้สร้างความดีเท่านั้น

พระเครื่องสกุลช่างศรีเทพที่มีสภาพสมบูรณ์สวยงาม เข้าสู่ตลาดในวงการปิละประมาณเก้าถึงสิบองค์ จากแหล่งที่ไม่ทราบที่มา แต่เขียนพระที่ไหน ดูก็รู้ว่า เป็นพระแท้แน่นอน.....

ชายวัยห้าสิบเศษ ในชุดเสื้อปะขาวมอขอ ยังคงสนุกสนานและมีความสุขกับการทำบุญตามใจคิด แต่กลับไม่ชอบเปิดเผยตัวให้ใครทราบ เขาทราบวาทัพย์สินมีค่าไม่สามารถนำติดตัวไปภพชาติหน้าได้เลย เขาเคยผิดพลาดมาแล้วเมื่อภพชาติเก่า และจะไม่ยอมผิดพลาดอีกเป็นอันขาดในภพชาตินี้.....

คงเป็นกรรมเก่าของลุงบาแดง มีคนในสนามพระคนหนึ่ง สงสัยถึงพระเครื่องของแกจึงสะกดรอยตาม จนรู้แน่ชัดว่าแกอยู่ที่ไหนและเฝ้าลงมือชิงทรัพย์อยู่ จนในที่สุดก็ได้โอกาสลงมือ ขณะที่ลุงทำสวนอยู่คนเดียว

ลูกบาแดงถูกทำร้ายบาดเจ็บนอนโรงพยาบาลอยู่หลายวัน เมื่ออาการดีขึ้นจึงกลับบ้าน พบว่าทรัพย์สินตลอดจนพระเครื่องของแกลูกมันเอาไปสิ้น

ลูกบาแดงกลับปลงตก เนื่องด้วยความทรงจำในชาติเก่าเมื่อครั้งเป็นพญาบาแดง เคยสั่งเขี่ยนลูกน้องคนหนึ่งบาดเจ็บหลายวัน เท่ากับที่แกลูกบาดเจ็บในครั้งนี้ และยึดทรัพย์ของลูกน้องคนนั้น ตลอดจนพรากเมียของมันมากระทำชำเราจนตาย อย่างทรมาณโดยปราศจากความผิด แกลึกคิดว่ายังโชคดีที่มีชีวิตรอดมาได้ แกลึกกร่นด่าเทวดาฟ้าดิน เพราะรู้ว่ามันเป็นกรรมเก่าของแกลอง ใครก็ช่วยไม่ได้ แกลึกไม่คิดโทษใคร เพราะเข้าใจว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับแกลูกเป็นสิ่งที่กฎแห่งกรรมตอบแทนแกลูกอย่างสาสมแล้ว ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป

เมียแกลึกที่ตายไปเมื่อหลายปีก่อน ในอดีตชาติก็คือ ลูกน้องคนสนิทที่ก่อเวรร่วมกันมา ที่ต้องมาเกิดเป็นหญิงรับกรรมที่ตนเองได้ก่อขึ้นในครั้งกระนั้นอย่างเท่าเทียมกัน

ชายวัยห้าสิบเศษในชุดนุ่งขาวห่มขาว อาศัยวัดอยู่อย่างสงบ พากเพียรปฏิบัติธรรม หมายใจให้ ได้เข้าใกล้ทางพ้นทุกข์ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วยเวลาที่เหลือน้อยลงเรื่อยๆ ในภพชาตินี้ ด้วยรู้แล้วว่า การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ คือ ความทุกข์ล้วนๆ หากความสุขแท้จริงมิได้เลย

สารบัญ ←

ตอนที่ 1 เมจิคมิงค์มาแล้ว

ชะแว็บแสบ
ชะแว็บแป็บแป้ว
ลูกค้ารายต่อไป
ดาวดวงที่ห้า
ของกาแล็กซี
แอนโดรเมิด้า

โอ๊ะโอ
แต่ก่อนหน้านั้น
ต้องแวะส่งของเล่น
ให้ลูกชายท่านนายพล
มันอยู่ที่ไหนนะ
ดาวโลก !!

สงสัยดาวดวง
นั้นละมั้ง แวก!!!
ทำใจดีที่อยู่หาย
เหลือแต่รูปท่านนายพล
หัวแหลมเปี้ยวเลย
เอาส่ะ ช่างเถอะ
รีบแวะจะได้ไปต่อ

บินมาหลายบ้าน
น่าจะใช่เจ้าหนูนี้แหละ
ลูกชายท่านนายพล
หัวแหลมเพียวเขียว

ฟล

คุณตาอะ
ถ้าคุณตายังอยู่
คุณตาจะเชื่อมั๊ยอะ
ว่าบ้านหลังนี้
เป็นบ้านที่น่าอยู่
ที่สุดในโลกเลยอะ

คุณตาไม่น่า
รับทิ้งพวกเรา
ไปเลยอะ....

ผมส่งสารคุณยาย
ที่ต้องอยู่คนเดียว

โหะเหะเหะ
มีสเตอร์
โพสท์แมน
มาแล้วจ๊ะ

ยั๊ก

หวaaaa...!!!
สะ แสงอะไรอ๊ะ
หรือว่าเป็น
วิญญาณคุณตา

ยั๊ก

ไห้อ่า !!!
ผมเปลี่ยนใจแล้วอะ
ไปดีเถอะครับคุณตา
ผมจะดูแลคุณยาย
ให้เองครับ ฮือออ

เฟี้ยววว

น้องซันน
ตื่นหรือยังจ๊ะ
หลานยาย

ตื่นแล้ว
ครับบบ

น้องซันอย่าลืม
ใส่ชุดสลายชุดใหม่
ไปอวดคุณยาย
ด้วยนะลูก

ครับบบบแม่
ให้เราเป็นนายแบบ
อีกตามเคย อีกหน่อย
ต้องคิดค่าตัวซะแล้ว

ธรรมะใกล้ตัว 63

อ้าว !!!

คุณยาย
ไปแล้ว

อะจึ้ย
อะไรร่วงลงมา
เออ คุณยาย
ทำน้ำผลไม้ป้องกัน
ตกอะ

เอ๊ะ!!
มีน้ำผลไม้กระป๋อง
ด้วยเหรอ
สงสัยพ่อเราเอามา
ร่วมทำบุญละมังจ๊ะ

นี่ชุดใหม่
แม่เพิ่งตัดเสร็จ
แม่บอกให้ใส่มา
อวดยายครับ

เมื่อคืนก็ให้ใส่
ชุดหมีแพนด้า
เมื่อไหร่ผมจะได้
แต่งตัวธรรมดา
เหมือนคนอื่นเขา
ซักทีนะ

ไม่เห็นต้อง
เหมือนใครเลย
แม่เขาตัดชุดนี้
ให้ด้วยความรักนะ
หลานต้องมอง
เข้าไปข้างใน

อย่ามองว่ามัน
เป็นเสื้อผ้าสีสัน
ประหลาด
ให้มองถึงความรัก
ที่แม่เขาส่งผ่าน
เนื้อผ้ามาให้เรา

ไม่เห็นจะ
เข้าใจเลย
อะคุณยาย

ในนิทานชาดก
ก็เคยมีเจ้าชายน้อยๆองค์หนึ่ง
ตัดพ้อต่อว่าพ่อ มองไม่เห็น
ความรักของพ่อนะ
มีกันอยู่สองพี่น้อง
พเนจรไปกับพ่อแม่
พากันไปอยู่กลางป่า

วันดีคืนดี
มีขอลานมาขอเจ้าชาย
กับเจ้าหญิงไปจากเสด็จพ่อ
ที่เป็นนักบวชอยู่
พ่อก็ให้ลูกทั้งสองคนนั้น
เป็นทานไป ทั้งพี่ทั้งน้อง
ร้องไห้ระงอแง
กันใหญ่

สองพี่น้องที่ว่า
คือกัณหาขาลี
ไข่มัยสะคุณยาย

ใช่แล้ว น้องฉันนี่
ความจำดีจริงๆ
ยายเล่าให้ฟังไป
ตั้งแต่เมื่อไหร่ละ

วันพระที่แล้วครับ
ยายพูดถึงกัณหาขาลี
ขึ้นมา ผมก็ไปอ่าน
หนังสือเพิ่มเติมครับ

พระเวสสันดรทำทาน
ให้กัณหาขาลีไปกับชูชก
พระเวสสันดรก็ตั้งกติกเอาไว้ว่า
ใครจะมาซื้อตัวพระโอรสกับ
พระธิดา ต้องใช้สมบัติ
มหาศาล ในการไถ่ตัว

เก่งจริงหลานยาย
แล้วนี่ถ้าพ่อแม่
ของหลาน จะยก
หลานให้คนอื่นบ้าง
จะยอมมั้ยเรา

อ๊ย ถ้าพ่อกับแม่
จะทำอย่างนั้นจริงๆ
ผมจะวิ่งมาหา
คุณยาย ให้รีบ
ไล่ตัวผมซะ

ถ้าผมเข้าไปอยู่ใน
นิทานชาดกได้ ผมอยาก
ไปเจอเจ้าชายชาลิจังเลย
เจ้าชายคงจะเป็นคน
เข้มแข็งมาก
เพราะต้องดูแลน้องที่
ถูกล่ามไปด้วยกัน

ชาดกที่เป็นกัณหาชาลิ
เจ้าชายก็คอยปกป้อง
น้องสาวจนไปเจอกับ
เสด็จปู่และถูกไล่ตัว
แล้วกลับไปอยู่ในวัง
อย่างมีความสุข

พอชาติต่อมา
เจ้าชายก็ได้ไปเกิด
เป็นเจ้าชายราหุล

ละ ละ !!
ลิ่งต่างดาว
จี้กก...

ฉันนี่
แต่ะอั้ง เทรอ
นี่แนะ !!

เราเปล่านะ
หนูนา
เทวอ...

แล้วเจ้าลิงนี่
มาไล่เราทำไม
กันหละเนี่ย

ธรรมะใกล้ตัว 71

หยุดเดี๋ยวนั้น!!

จ๊ากก!! ลิงตกใจ
เป็นลมดีกว่า

แฮ็ด

หะ .. ทำไม
ตายง่ายจังเลยล่ะ
เจ้าลิงกระปองเนี่ย

ปะ ..เป็นลม
เพราะหิว
หรือหะ...

เอานี้ !!!
เอาไปกินนะ
เจ้ามนุษย์
ต่างดาว

ปัง
ปัง

อรรอยจัง...
บูมบูมบูม
บักก้าบูมบูม

ทั้ม

ชาวโลกผู้ด้อย
พัฒนา พวกเจ้าน้ำ
ตัวเรามาที่นี่แล้ว
ต้องการอะไร
ก็บอกมา

เอ.. แล้วเธอ
...เอ่อ ท่าน
เป็นตัวอะไรกันละ
ลองบอกพวกเรา
มาก่อน

“เราชื่อเมจิก มิงค์เป็นของเล่นล้ำยุค
ถูกส่งมาจากดาวยูเรมารอส เพื่อเป็นเพื่อน
กับลูกชายท่านนายพลจิ้งก่า เราสามารถพา
ลูกชายท่านนายพลข้ามมิติไปดูวิวัฒนาการ
ยุคต่างๆของดาวดวงนี้ ที่จริงเราจะต้อง
ถูกส่งไปที่พิภพของทวีปแอตแลนติส
ในฐานทัพลับที่สุด ของดาวดวงนี้
แต่พวกเจ้าไปขโมยเรามาได้อย่างไร”

ธรรมะใกล้ตัว 73

เราไม่ได้ขโมย
เธอมาหรอกนะ
อยู่ดีๆ เธอก็โผล่
มาจากน้ำผลไม้
กระป๋องนั้นไง

ใช่แล้ว เราว่า
นายคงจะถูกส่ง
มาผิดที่แล้วล่ะ

หยะ..
อย่างนั้น
หรอกเหออ

เอาอย่างนี้มัยล่ะ
เธอมาอยู่กับพวกเรา
ก่อนก็ได้ เราจะหาขนม
ให้เธอกิน แล้วรอ
ให้คนมารับเธอกลับ
ไปส่งที่ๆถูกต้อง

วู้ ฮา ฮ่า
ขนมอร่อยๆ
ถ้าให้ขนมเราหนึ่งชิ้น
เราจะพาเจ้าไป
ที่ไหนก็ได้หนึ่งที

ตอนที่ 2 พระราहुล

ธรรมะใกล้ตัว 75

อนุญาตให้เผยแพร่เป็นธรรมทาน สำหรับเว็บไซต์ www.dharmamag.com | www.dlitemag.com

พาไปได้
จริงๆร้อออ..

เจ้าหัวแหลมนี่
รู้จักเราน้อยไป
ซะแล้ว เอล่ะ
พวกเจ้า
อยากไป
ที่ไหนกัน

อ๊า!!
นี่ออกแล้ว
อยากไปที่วัง
ของเจ้าชาย
ราหุล

เจ้าชาย
ราหุล ใครอะ
เหรออ เจ้าชาย
ราหุล

เฟี้ยวๆ

เอล่ะ
พิกัดที่ ฮาลาบาบา
ภาษาชาวโลกเรียกว่า
ชมพูทวีป ย้อนไปหา
เจ้าชายราหุล
ผู้โดยสาร เด็ก มนุษย์
ชาวโลก จำนวน
สองคน ฮัดซ่า!

ห้องนี้นั้นคือ
อะไรกันเนี่ย

มันคือห้องรอยต่อ
แห่งเวลา เราพาเจ้า
มายังพิกัดและ
เวลาที่พระราहुล
ใช้ชีวิตอยู่

แต่ก่อนอื่น
พวกเจ้าต้องมี
อุปกรณ์เสริม
เพื่อจะอำพรางตัว
และเข้าใจภาษา
ของยุคนี้ก่อน

อุปกรณ์
เสริมเธอ...

ถือนั่นเอาไว้
เจ้าจะเข้าใจภาษา
โบราณ ถ้าเอามันแปะ
ที่หน้าผาก จะช่วย
อำพรางตัว ไม่ให้
คนอื่น ๆ เห็นเจ้า

จิ้งจก
เนี่ยอะนา..

พระราชกุลในวัยเด็ก

ศรีวัน

โอ้โห
มันได้ผลจริงๆ
ด้วยละคร้าบ

พระราชกุล
เป็นพระโอรส
ของเจ้าชาย
สิทธัตถะและ
พระนางพิมพา

เจ้าชายสิทธัตถะ
กับพระนางพิมพา
คือใครกันเธอ

เจ้าชายสิทธัตถะ
คือพระนามเดิมของ
พระพุทธเจ้า
พระศาสดาที่เผยแผ่
ศาสนาพุทธยังไกล่
ครบหนุณา

อ้ออ้อ....
นี่ออกแล้ว
ที่คุณครูสอนในโรงเรียน
พระพุทธเจ้าของเรา
มีพระโอรส ชื่อ
พระราहुลหรือ
อ้อ นี่ออก

ใช่แล้ว!!

วันที่เจ้าชายสิทธัตถะ
ทรงตัดสินใจออกผนวช
เป็นวันที่พระนางพิมพา
ให้กำเนิด พระราहुล
ออกมาพอดี

เจ้าชายสิทธัตถะ
ได้ทราบข่าว
การประสูติของ
พระโอรสก็ทรงมี
พระทัยห่วงหา
อาลัยมาก

ทรงคิดว่าหาก
ได้อุ้มพระโอรส
คงจะไม่สามารถหักใจ
ไปผนวชได้แน่ๆ
ก็เลยตัดสินใจ
จากไปในคืนนั้นเลย

นางสงสาร
พระราหุลจึงเลย
โดนพ่อทิ้ง
ไป

บอกว่า การที่คิดว่า
พ่อแม่ไม่รักเรา
เป็นเรื่องเข้าใจผิดสุดๆ
เลยนะคร้าบ

เมจิก มิงค์ มีตอน

ข้ามมิติไป
ชั่วเวลานั่นกัน

อย่าปรากฏตัว
ให้ใครเห็น
เดี๋ยวจะโดนจับเอาไว้
แล้วกลับบ้านไม่ได้
ถ้ามันเราไปกันเลย

เออล่ะพวกเจ้า
เตรียมตัวให้ดีๆ
พอไปถึงแล้วเอา
จี้จ้ำจิงแปะ
หน้าผากซะ

โอย..
เจ็บๆ

อ้อย มีคน
กำลังมา

อ๊ะ เอาไป
เอาชิ้นนี้
แปะ...

เอาจี้จ้ำแปะ
ที่หน้าผาก
เร็วเข้าสิ

เมื่อกี้ชั้น
เห็นอะไรแว๊บบๆ
นะเธอ

แปด

ชั้นไม่เห็นอะไรเลย
เธอมัวแต่ตื่นเต้น
ที่เจ้าชายสิทธัตถะ
จะกลับมาเลย
ตาฝ้ารีเปล่า

เออ คงจะเป็น
อย่างนั้นแหละ เมื่อคืน
ชั้นนอนไม่หลับเลย
ยิ่งพระมเหสีพิมพานะ
ไม่ต้องพูดถึง
ทรงศีพระทัย
กรรแสงไม่หยุดเลย

แปด

แล้วพระราหุลละ
ทรงรู้ข่าวพระบิดา
จะเสด็จกลับมา
หรือยัง

แปด

ศษ

เสด็จพ่อ
กลับมาแล้ววว
เย่ๆๆ
ดีใจจังเลย

ราหุล !!!!
อย่าวิ่งสิลูก
มาหาแม่ก่อน
สิจ๊ะ
ฟังแม่นะลูก
เสด็จพ่อนะกลับมาแล้ว
แต่จะไม่ได้กลับมาอยู่
กับเราตลอดไป
หรือกะนะลูก

เสด็จพ่อของลูก
เสด็จออกผนวช
ตั้งแต่วันแรกที่ลูกเกิด
มาถึงวันนี้
ทรงตรัสรู้ชอบได้ด้วย
พระองค์เองแล้ว

จึงทรงกลับมา
ประกาศพระศาสนา
โปรดเสด็จปู่และทุกคน
ในเมืองกบิลพัสดุ์
และพระองค์ก็ยังคงต้อง
จาริกไปยังที่อื่นๆ เพื่อ
เผยแผ่พระธรรม
คำสอนแก่ผู้คนอีก

ทำไมละ
พะยะค่ะ
เสด็จแม่

แปลว่าเสด็จพ่อ
จะทิ้งพวกเราไป
อีกหรือพะย่ะค่ะ
เสด็จแม่

ราหุล อย่าพูด
อย่างนี้อีกนะลูก
ลูกเป็นเจ้าชาย ต้อง
เข้มแข็ง อย่าตีโพยตีพาย
กล่าวโทษแก่เสด็จพ่อ
เป็นอันขาด

เอาอย่างนี้นะลูก
พ่อเสด็จพ่อเรียกหา
ให้ลูกไปเข้าเฝ้า จงทูลขอ
สมบัติพัสถานทั้งหลาย
เพื่อเจ้าจะได้นำมาสืบทอด
ราชบัลลังก์ และเดบโต
เป็นพระราชาในอนาคต
นะจ๊ะลูก

แม่นะ เตรียมใจ
มานานแล้วลูก เมื่อรู้
ว่าพ่อเจ้าออกบวช
แม็กก็คอยสดับฟังว่าพ่อเจ้า
กินอยู่อย่างไร ทรงนอน
กลางดินกินกลางทราย
แม็กก็นอนบนพื้นกระด้าง
หันไปทางทิศที่เสด็จพ่อ
ของเจ้าอยู่

พระราहुลไม่ได้
พบกับเสด็จพ่อ
ในวันนี้หรือ
อีกตั้งเจ็ดวัน
ข้างหน้าโน่น

โอโฮ ต้องรอ
อีกตั้งเจ็ดวัน
เลยหรอ

ก็ใช่นะซี

พระพุทธองค์นะ
ทรงโปรดตามลำดับนะ
คนแรกก็คือเสด็จปู่
แล้วก็พระประยูรญาติ
ทั้งหลาย แล้วก็มา
พระราहुล

พลังงานของ
พวกเราเหลือ
น้อยเต็มทีแล้ว

หนูนามิชนม
อีกสามชั้น
อะ มาเติม
พลังกันก่อน

ว้าว..
ขนม
อร่อยๆ

ปัง

ปัง

ปัง

เมจิก มิงค์
กินเลย แล้วจะได้
มีแรงแล้วพาเรา
ไปอีกเจ็ดวันข้างหน้า
เลยได้มัยอะ

ปัง

ปัง

ได้ดี
ไปเลย

สารบัญ ↩

88 ธรรมะใกล้ตัว

เมจิกริมส์ มหัชจารย์เมืองธรรมะ

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่น ได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัว ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณ ๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งผันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกริเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโอเคเดียวเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่น่าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ติดกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยายภาพ ปฏิปทา ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความ อีกทั้งไม่พาดหมหรือแทรกธรรมะด้านการปฏิบัติที่ขัดแย้งกับแนวทางของนิตยสารนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และ

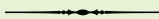
เป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บน
เส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ
สารน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คน
ทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ
ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้
ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน
ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ
จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน
ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการ
นำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผล
ต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน
วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา
จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น
ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิธิต ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น
จำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด
เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา
ช่วยกันคัดลอก และพิสูจน์อักษรของบทความ
ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม
แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานก่อนถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน
ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์
เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน
สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ
ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย
เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่
สอดคล้องกัน ขอให้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้
นะคะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย
ตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง
เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหือ? ฉันท
นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อ
ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรบกวนคำอัตโนมัติของ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ยากให้ช่วยดูการตัด
คำด้วยนะค่ะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน
ได้ส้น ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด
ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่
จำเป็น เช่น

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรม
ข้อกาเมมนั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่า
ผลกรรมข้อกาเมมนั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)
หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้ค่ะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้น งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์
กวีกรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสักนิดนะค่ะว่า
บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ
ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อ่าน
กันค่ะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า
ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมแทรกสายตาดูผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมายาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพพระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย sotima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงาน

ได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยนะคะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้นะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรไหม

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรางวัลแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขอบคุณทุกท่านในจิตอันมีธรรมเป็นทานของทุกท่านค่ะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://www.dharmamag.com/>